

This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

- + *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
- + *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
- + *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
- + *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at <http://books.google.com/>

Gift of
The Thorne Foundation

**STANFORD
UNIVERSITY
LIBRARIES**

int. Legend.

ЛѢЗІА

ЖІА,

ромъ рѣмѣ въ лѣ-
а въ дѣнь 17. Въ
каго, и Папы Іо-

НІВ

ШЕВНО,
СТІХИ

БОЛГАРСКІЙ.

ЕНО

Болгарски,

ЛЮБОВЬ

СТІХОВИЧІ
СЕРБІА.

ЛѢТНІЙ ТОГЪЖІ.

igen Alexius.

ІДЪ.

и дѣта

Alexius, Saint. Legend.
Ж И Т І Ї

СТІГΩ ІЛВΞΙΑ

ЧЛВѢКА БЖІА,

(кой се ѣ преставилъ въ старомъ римѣ въ лѣ-
то Хрѣтово 411, Мѣа Мѣрта въ дѣнь 17. Въ
цѣрство Сноріа кѣсара римскаго, ѣ Папы Ін-
нокѣнтіа.)

НА

ПРОЧІТАНІЇ

И

ОУМНАВНІВ ДЖШВНО,
ГОЧИНВНО НА СТІХИ

НА

ЯЗЫКЪ СЛАВНО - БОЛГАРСКІЙ.

А

ПОСВЯЩЕНО

НА

СЫНОВИ И ЧАДА БОЛГАРСКИ,

ИЗЪ

ПРЕЖАНА ЛЮБОВЬ

О

ВЪНСТАНТІНА СІГНАНОВИЧА

РОДОМЪ СЪРБЪ.

ИЗДАДЕНЪ СЪ ИЖДЕНІЕМЪ ТОГѢЖЕ.

Das Leben des heiligen Alexius.

ВЪ БУДИНЪ ГРЯДЪ.

Писменъ Крайскъ: Всѣхъ: Пещанъ: Лѣта 1833.

1787

PQ 1425

A5 03

Ищѣте прѣжде црѣтвіа Бжїа,

и вса приложатса вамъ.

Мат.о: Гл: 6. От: 33.

Бла-

БЛАГОРАЗУМНИ ЧИТАТЕЛИ,

Прелезніи миѣ Болгари!

Нищо тѣлоко оуѣрднѣ не желаемъ,
колко благостоаніе и благополѣче вѣ-
ше, и надамсе да чрезъ многолѣтно
моѣ помеждѣ вѣсѣ пребываніе оуѣбри-
листе, какъ самъ азъ вѣкога къ
вѣмъ съ горѣща люѣвь ѡдѣшевлѣнъ
былъ тѣлоко, да и въ найголема бѣ-
да и гонѣніе коѣ знаете, и коѣ зарадъ
вѣсѣ нѣкоихъ претерпѣхъ, ѡсталъ
самъ пакъ ѡныи истыи кои самъ же-
лалъ да бѣдете благополѣчни. Ѣбаче
коѣ благополѣче желѣхъ вѣмъ; бѣда
богѣтство; бѣда сокрѣвнища, имѣніа
и притѣжаніа; Не воистиннѣ. Но же-
лѣхъ, и желаемъ вѣмъ истинно бла-

гополучіе, благородно имѣніе, и не-
гласно сокровище, кое ѣ просвѣщеніе,
и благообразованіе душевно, и това ѣ
перво вѣженство человѣческаго рода.
За това ѣто представлямъ вамъ това
малое мое дѣло за полза и оумиленіе
ваше душевно. И ѣскамъ съ това и
желаемъ, да се собудите веднощъ ѡ
сонъ невѣжества, и возлюбите про-
свѣщеніе и благообразованіе души ва-
шихъ, оукрашите съ благородны чв-
ствованія и съ докродѣтель сердца ва-
ша, и бѣдете оукрашеніе и слава отѣ-
чества вашего. Но ѡ, и оубы! — Ще
ли то скорѡ да бѣде; Ще ли нѣкога
и въ Болгаріа да возсія благодѣтна
луча премѣдрости; въ Болгаріа ка-
жемъ, кое ѣ отѣчество ваше, кое ѣ
нѣкога славно было, коего се вы о-
баче днесь стыдите, какво що видехъ
мно-

многихъ да се ѿричатъ ѿ това име
Болгаринъ, а защо; за това защо
стѣдѣность нѣхнаго сѣрдца не позво-
лява имъ да любатъ свое отѣчество,
найвыше изъ тѣхъ причина що е не-
просвѣщено, глѣпо, нещастно и бѣд-
но. И они се помѣшали едни съ гре-
цы и нарекли се грецы, другѣи пакъ
съ власи и называтъ се и они тѣкъ, и
както безъмни гнѣсатъ се ѿ своего ро-
да, языка и имени, аки бы имъ име
Болгаринъ безчестіе приносило. Но
ако бы вси народи чрезъ нещастіе свое-
го рода, языкъ свой и име променѣва-
ли, то бы вси бѣднѣйши были, и
вѣчно бы презрѣніе заслуживали. О-
баче то въ народѣхъ коі родъ свой,
ако и нещастныи, истинно любатъ
не трѣба да бѣде, наипаче тогава вы-
ше да се трудатъ да родъ свой ѿ нещас-
тіе,

стїе, кѣда и невѣжество избеаватъ;
и това е право благородство и истин-
но ОТЕЧЕСТВОЛЮБІЕ. Пытамы азъ: Ко-
го видѣхте въ Болгари! и чѣхте да се
въриче своего рода и языка; азъ е-
динъ не видѣхъ никого до Болгари-
на. Грецы свои родъ не крѣятъ, но
іоше се называтъ Бланини, въ коихъ
и происходатъ, и трѣдатъ да го
выше оумножатъ. Такъ Русси, Гер-
ен, Лехи, Чехи и прѣчи кои въ
Славѣнскаго народа происходатъ, ѣв-
ны и съ высокій гласъ проповѣдѣватъ,
какъ съ потомцы храбрѣйшаго и
славнаго народа. Я въ що сте; въ
Болгари! еда и вы нѣсте потомцы
тогоже истаго народа коего съ Русси,
Герен и прѣчи; И не ли е срамота да се
стыдѣте славнѣйшаго имени; на-
паче трѣба да се хвалите и поносите,
какъ

КАКЪ СТЕ СРОДНИ СЪ ПРОЧИ НАРОДИ СЛА-
ВЕНСКАГЪ ПОТОМСТВА, КОИ СЪ ДНЕСЪ ВЪ
ЦѢЛА ВУРОПА И СЪ СЛОВО И СЪ ДѢЛО СЛАВ-
НИ, КРОМѢ ВАСЪ БОЛГАРЪВЪ, КОИ-
ТО СТЕ СО ВСЕ НАЗАДЪ ѠСТАНАЛИ. ЗА
ТО И ПЫТАМЪ И СЪ ВЫСОКІЙ ГЛАСЪ ВЫ-
КАМЪ: Ѡ Народе! щѣ ли и въ Болга-
ріа да возсія нѣкога БЛАГОДАТНА ЛУ-
ЧА ПРЕМЪДРОСТИ; — ОБАЧЕ АЗЪ ИЗ-
НЕМОГАВАМЪ ДЪХОМЪ — И СЛЕЗЫ МИ
НИЗЪ ЛИЦЕ ТЕЧАТЪ, ЗАЩО ВИДИМЪ НА
ВСЕКАДЕ ПРОТІВНОСТЬ. ПРОТІВНОСТЬ
ДЪМАМЪ ТАКОВА, КОА СЕ МЪЧИШЪ, И-
ЛИ СЪ ГОЛЕМЪ ТРЪДЪ ИЩЕЛАВА. ПЕР-
ВА Ё, ЩО ВЪ ПАСТЫРЕХЪ ДЪХОВНЫХЪ
ВИДИСЯ ПОВСЕДНЕВНЪ ГОЛЕМО НЕБРЕЖЕ-
НІЕ КО ПРОСВѢЩЕНІЮ. ВТОРА, ЩО ВЪ
БОГАТЫХЪ ГОЛЕМО Ё ЖЕСТОКОСЕРДІЕ,
СОБСТВЕННО КОРИСТОЛЮБІЕ, И НЕСОГЛА-
СІЕ ЗА ОБЩЕ БЛАГОПОЛУЧІЕ. А ТРЕТА Ё
про-

протѣвностъ, що въ прѣсто общест-
ство царствѣва ѿ една страна бѣдно
немогѣщество, а ѿ друга оужасно
оугнѣтеніе властѣлнагѣ, но нѣгдѣ
и богатыхъ ига. Ѣ това съ правда
мѣже да се рече, какъ въ Болгаріа
много Філософи пасатъ свиніа, за
това що оумъ нѣхенъ който ѣ спосо-
бенъ за высока дѣла, загѣбвасе оу-
темнота невѣжества. Обаче за това
ако бы попространно писалъ, требало
бы да бѣде предисловіе големо, за что
ѣставамъ за другій пътъ. А за се-
га найповыше представамъ въ ѿ на-
роде Болгарскій! това мало дѣло жи-
тіе стѣга ѿ лѣзѣа члвѣка Бжїа,
коесамъ и за любовь къ вамъ и за пол-
за сочинилъ, и позывамъ въ първо
да видѣте вѣра Ѣуфиміанова и бго-
годно негово житіе, и научѣте се на

не-

НЕГОВО НИЩЕЛЮБІЕ И СТРАННОЛЮБІЕ, И
НЕ ОУСТЫДИТЕСЯ ДА ПРИТЕКАВАТЕ БѢД-
НЫМЪ НА ПОМОЩЬ. ПО ТОВА ИСКАМЪ
ДА ВЪ ПОБѢДИМЪ, ДА ПОЗНАЕТЕ ВЪ
КОИТЕ РОДИТЕЛИ, КАКЪ ВУФИМІАНЪ
ВЪ ТОЛКО БОГАТСТВО И СЛАВА, ЖЕЛАЛЪ
Ѣ НА СЫНА СВОЕГО АЛЕЗІА ИСТИННО БО-
ГАТСТВО, И ИСТИННА СЛАВА И БЛАГОПО-
ЛУЧІЕ, КОЕ Ѣ ПРОСВѢЩЕНІЕ И БЛАГОУКРА-
ЗОВАНІЕ ДУШЕВНО И БЛАГОРОДСТВО СЕРА-
ЦА. ВІЖТЕ КАКЪ Ѣ ДУМАЛЪ НА ОУЧИ-
ТЕЛЯ, ДА ГО НАУЧИ НЕ САМЪ ДА ЧИТЕ
И ПІШЕ, НО ДА ЗНАЕ ДА СЕ ЧУВА Ѣ ПО-
РОКА И ГРѢХА, ДА БУДЕ ДОБРОДѢТЕ-
ЛЕНЪ И ЛЮБИ БГА СО ВСА ДУША, И СЛЪ-
ЖИ МУ ВѢРНО. ІОЩЕ ПРИ ТОВА ДА ЗНАЕ
КОМУ Ѣ МЗДА И ВОЗДААНІЕ НА ДОБРЫ И
ПРАВЕДНЫ. ВІЖТЕ КАКЪ Ѣ И АЛЕЗІИ ВСЕ
ТОВА ПРИАЛЪ И НАУЧИЛЪ, ІОЩЕ И ИЗВѢ-
СТЕНЪ СТАНАЛЪ ЗА БЕЗСМЕРТІЕ ДУШЕВНО,

КОЕ

КОЕ И АЗ ЖЕЛАЕМЪ ВАМЪ ДА ВСИ ВЪ
ТОВА ОУТВЕРДИТЕСЯ, И НЕ ПРИЛѢПЛА-
ВАТЕ ТОЛКЪ ЗА ЗЕМЛѦ И ЗЕМНА ИСЧЕ-
ЗЕМА БЛАГА, И НЕ ПРИБИРАТЕ ПОГИБЕ-
ЛИ НА ДУША КОЯТО Е БЕЗСМЕРТНА ПО
ОБРАЗЪ САМАГО БГА. НИТО СЪ ОУМЪ
ДА МЪДРОВАТЕ ТЛѢННА И ВРЕМЕННА,
ЗАЩО ОУМЪ Е СОЗДАЕНЪ ѿ БГА, ДА СЪ
ПРЕМЪДРОСТЬ ПРОНИЦАВА НЕБЕСА, И ВИ-
ДИ КАКЪ Е ТАМЪ ИСТИННО БЛАГОПОЛУ-
ЧІЕ И БЛАЖЕНСТВО НЕКОНЧАЕМО. ЗАТО
ИЩІТЕ СЪ ОУМЪ ПРЕМЪДРОСТЬ, А НЕ
СЪБЕДЫ, СТРАСТИ И ПОХОТЫ МІРА СЕ-
ГЪ, КОЕ Е ВСЕ КЪЛЪ, СМРАДЪ И ТЛѢНІЕ.
ЧУЙТЕ И САМОГО СПСІТЕЛЯ КАКЪ И
ТОЙ ДУМА: „ИЩІТЕ ПРѢЖДЕ ЦРТВІА
БЖІА, И ВСА ПРИЛОЖАТЪСЯ ВАМЪ!“
ИЩІТЕ ЦРТВІА БЖІА, ТОЩЕ ДА РЕЧЕ:
„ИЩІТЕ ПРЕМЪДРОСТИ!“ ЗАЩО БЕЗ

ПРЕ-

премѣдрость и цѣтѣво се Бжїе не по-
стигѣа.

Вижте и вы ѿ Чѣда Болгарскїи!
какъ Ялѣзїи не трѣдѣшсе по това за
дрѣго цѣ, но самѣ какъ да оугоди
Бгѣ съ добро дѣло, а на родители
съ покорѣніе сыновно. Вижте и пре-
дѣвно терпѣніе негово коѣ имаше въ
домѣ Ѳтѣческомъ. Бѣда не можеше
ѡнъ да се ѡмстїи въ ѡный самыи
часъ на всїчки слѣгї, кои мѣ па-
кость стрѣваха и досаждаха; Мо-
жеше войстиннѣ: Но нецѣше, зацѣ
оувѣренъ за безсмѣрно житїе съ
крѣтость терпѣше все, по примѣръ
самогѣ Хрїта, катѣ да прїемне въ бѣ-
дѣщаа жизнь погѣлемо воздаанїе.
Ѣ това научитесе и вы, да терпїте
ѡвлобленїа, бѣды и нецѣстїа ѡ
блїзньхъ вашихъ, катѣ да наслѣ-
ди-

ДИТЕ ВѢЧНАГѢ БЛЖЕНСТВА ВОЗДААНІЕ.
И НЕ ДѢЙТЕ ДА ѠМЩАВАТЕ НА НЕПРІА-
ТЕЛИ ВАШЫ, НО ПАЧЕ ЛЮБИТЕ ГИ ПО
ДѢЛА ХРІТОВА: „ЛЮБИТЕ ВРАГИ ВА-
ША.“ Мат. 5. Ст. 44.

ВИЖТЕ ПО ЧОВА И ТВЕРДО ПОСТОА-
НІЕ НА БЛАЖЕНА НЕВѢСТА, КОА НЕЩЕШЕ
ДА СЕ ВРНЕ ВЪ ДОМЪ ОТЕЧЕСКІЙ, НО КА-
ТО РАЗУМНА ПОЧИТАШЕ ЗАКОНЪ И СО-
ЮЗЪ ЧАИНСТВА ЧТНАГѢ БРАКА, И ЧЕ-
КАШЕ ЗА ТРИДЕСЕТЬ И ЧЕТЫРИ ГОДЫНЫ
ДА СЕ ВРНЕ НЕЙНЪ ЛЮБИМНИКЪ. ТАКѢ
ВЕРНА ѠСТАНА НА ЗАКОНЪ, ВЕРНА И
НА ЗАРУЧНИКА СВОЕГѢ.

ВИЖТЕ И БЫ ДЩЕРИ БОЛГАРСКІА!
ЖИТИЕ НА РЕЧЕННА НЕВѢСТА, И ПОДРАЖА-
ВАЙТЕ ЕИ ВЪ ДОБРОДѢТЕЛЬ СЪ ДѢЛО,
И БѢДИТЕ И БЫ ПОСТОАНИ И ВЕРНИ
КА-

КАКЪ БГ҃Ъ И ЗАКОНЪ ТАКЪ И НА СЪПРѢ-
ГИ ВАШИ. РАЖДАЙТЕ И ВОСПИТАВАЙТЕ
ЧАДА НА СТРАХЪ БЖІИ ПО ЗАКОНЪ, ГРѢИ-
ТЕ ИХЪ СЪ ЛЮБОВЬ МАТЕРНА, КАКЪ
ДА ѿ МЛАДОСТЬ ѿСѢЦАТЪ ТЕПЛОТѦ И
ЛЮБОВЬ КО БѢДНОМУ И НЕПРОСВѢЩЕН-
НОМУ СВОЕМУ ОТЕЧЕСТВУ.

НА КОНЕЦЪ ПРИИМИТЕ ВСИ ВЫ, РО-
ДИТЕЛИ И ЧАДА, МАЙКИ И ДЦЕРКИ ТО-
ВА МОЕ МАЛО ДѢЛО, КОЕ АЗЪ ЗАРАДЪ
ОУМИЛЕНІЕ ВАШЕ ДУШЕВНО ДАВНУ СПИ-
САХЪ, НО СЕГѦ ЧРЕЗЪ ЦѦМПА НА СВѢТѢ
ИЗДАВАМЪ, И ВАМЪ ПОСВѦЩАВАМЪ.
ЗАТО ЧИТЕТЕ, ПОЛЗѢЙТЕСѦ СЪ НЕГО,
И ОУВѢРИТЕ КАКЪ САМЪ АЗЪ ОНЫИ
ИСТЫИ КОИ ПОМЕЖДЪ НАСЪ ЖИВѢХЪ,
И СВОЕ БЛАГОПОЛУЧІЕ НА ЖЕРТВѢ ВА-
ШЕМУ БЛАГОПОЛУЧІЮ ВСЕДУШЕВНО ПРИ-

НЕ-

НЕОУХЪ, И КОИ БЫ И ДНЕСЬ И ВСЕГ-
ДА ЛЮБИМЪ, СЪ КОЮ ЛЮБОВЬ И ПРЕБЫ-
ВАЕМЪ

ВЛШЪ

ОУ БѢДИНЪ ГРАДЪ

21 МАІА 1833.

ВСАКАГѠ БЛАГА ОУСЕРД-
НЫИ ЖЕЛАТЕЛЬ,

К. О.

ЖИ-

ЖИТИЕ АЛЕКСІЯ ЧЛВКА БЖІА.

ИМЪ ВЕЛІКІЙ И ЗАПАДНО ЦАРСТВО,
 КОЕ БѢШЕ СЛАВНО ОТЕЧЕСТВО
 А ПРЕМНОГИ ЦАРИ И НАРОДЫ,
 И СЪ ПРЕМЪДРОСТЬ ОУКРАШЕННЫ БОЖДИ,
 ОДЪ ВЛАСТЬ БѢШЕ СНОРІА ЦАРѦ,
 ПРАВОСЛАВНА РИМСКАГО КЕСАРА.
 ОГА СЛАВЕНЪ ЧЕЛОВѢКЪ ЖИВѢШЕ,
 КОМУ ИМЕ ВУФИМІАНЪ БѢШЕ.
 ОНЪ ОУ ЦАРѦ БѢ СОВѢТНИКЪ ПЕРВЫЙ,
 БЛАГОЧЕСТИВЪ СЪ ДОМАШНИ НЕГОВЫ,
 АРЮ ЛЮБИМЪ, И БГЪ ОУГОДЕНЪ,
 И ДО КРОВЕ ОТЕЧЕСТВЪ БѢРЕНЪ.
 ЦЕДРОЛЮБИВЪ И МИЛОСТИВЪ ВСЕКОМУ,
 НАЙПОВЫШЕ БѢДНЫМЪ СИРОМАХУМЪ.
 И ИМѢНІЕ ВЕСМА БОГАТЫ БѢШЕ,
 НО СЪ ДУШЕБНЫЙ ДАРЪ БѢ ІОЩЕ ВЫШЕ.
 И МОЛОСТЫНА ВСЕКИЙ ДЕНЬ ДАВАШЕ,
 ГЛАДНЫ, БѢДНЫ ОУ ДОМЪ СОБИРАШЕ.

Разда́ваше премно́го богáтство,
 И хрáнеше оубо́гихъ мно́жество.
 И до́мъ негѡвъ бѣше прибѣжище,
 На всѣ бѣ́дны тѣхѡ пристáнище.
 За то дѣ́ло всѣ го оублажа́ха,
 И со се́рдце и ду́ша любѣ́ха.
 Мно́ги слагѣ́ ѡ́нъ всегда́ держеше́,
 По досто́йство ко́е то ѣ́маше.
 Всѣ́чки бѣ́ха свѣ́тлѡ ѡ́блечѣ́ни,
 Їо́ще мно́ги и златопо́ясни.
 Са́мъ нѣ́когда пре́д де́веть саха́тъ
 Не ѣ́деше, догдѣ́ не ѣспра́ти.
 Стрáнны, бѣ́дны, ко́ихъ то хрáнеше,
 Ѣ́ оулицы́ всѣ́й дѣ́нь се́йраше.
 Трапѣ́за ѣ́мъ са́мъ то́й поста́ваше,
 И ра́достнѡ́ все́когда слагѣ́ше.
 Катѡ́ д' ѣ́ма по́голема мзда́,
 Въ возда́нїе́ вѣ́дущагѡ́ сѣ́дѣ.
 И ꙗ́ко се нѣ́когда слагѣ́ше,
 Да оубо́гихъ ма́ло дохо́ждаше
 На трапѣ́за, и́ли мѣ́лостыня́
 Не мо́жеше да стѡ́ри ѡ́бычна.
 То́ на землѣ́ до́ле ѡ́нъ па́даше,
 И съ бо́лѣзнь се́рдѣ́чна дѣ́маше:
 »Дне́сь по землѣ́, недосто́йны́ ходѣ́хъ,
 »Защо́ нѣ́ком' мѣ́лость не́сотвори́хъ.«

Срод-

родниці го чѣстѣ смѣщаваха,

На просящы цѣ всегда слѣгува.

Дѣмаха, какъ не ѣ подобно,

Ни за него дѣло то пристойно.

О некѣ слѣги, кой въ домѣ сѣдѣтъ

Предстоѣватъ, и нека слѣгуватъ.

О на това нищелюбѣщ мѣдрий

Дѣмаше имъ: „Ѣ! цѣ сѣ безъмни,

Вѣдѣ Хрѣстѣ самъ не слѣгуваше

„Оученикомъ, и нѣги мѣеше;

И цѣ выше оу мене видѣте,

„Да мѣ толкъ всегда смѣщавате;

Не знѣете дѣмы Бѣаггески,

„Не чѣхте ли и глаѣ спѣсѣтелскѣи;

Който дѣма: любѣте вѣижнаго,

„Сирѣмаха кѣто богѣтаго;

Зацѣ тѣи сѣ вси брѣтѣ наѣша,

„Койхъ трѣба да любѣме сѣ дѣша.

И цѣ бѣдѣнаѣ мы дѣбро творѣме,

„То Ѣ Бѣа цѣ да прѣѣмнеме,

Който цѣ ни вѣи богѣтодѣрнѣ

„Да возвратѣ и сѣ вѣѣнство вѣчно.“

Ѣи имѣше жѣна бѣаговѣрна,

Мѣлѣстѣва и бѣаговѣйна.

Не нѣино бѣше Ѣглаѣда.

Непорѣчна, и Ѣ сѣавна рѣда.

Но печаль ѿмѣ рѣше превелика,
 Що немаха домѣ наслѣдника,
 Нитò дщѣрь, ни по себѣ сына,
 И това ѿмѣ бѣ жалость єдина.
 Зато чѣстѣ Бгѣ се молиха,
 Сз тѣпла вѣра кз немѣ припадаха.
 Яглаида Бга се боѣше,
 И оуѣѡгимѣ мѣлостива бѣше.
 И дѣмаше оу мѣтва кз Бгѣ:
 „Помилѣи мѣ недостойнѣ рабѣ,
 „И не прѣзри дѣши смирѣнѣ,
 „Но разрѣши моѣ неплодствѣ!
 „Сподоби мѣ катò дрѣвле яннѣ,
 „Да се Мѣйка азѣ наречѣмѣ сынѣ
 „Или дщѣри, и да за животѣ
 „Имамѣ радость, и вѣ старости вожда!
 И Бгѣ вышнѣи оуслѣша мѣтѣвѣ,
 И воспрѣи ихѣ смирѣннѣ жѣртѣвѣ.
 И породѣ Яглаида сына,
 Когò бѣше желѣла ѡ дѣвна.
 Ялѣдѣи мѣ ѿмѣ нарекоха,
 И сз крѣщенѣ стò просѣтѣиха.
 Шестолѣтенѣ когà стѣналѣ бѣше,
 Вѣфимѣанѣ Яглаидѣ рѣче,
 Да гò дадѣтѣ вѣ книжно оуѣненѣ,
 И оу правѣтѣ оумѣ мѣ вѣ познанѣе

Пре-

Премудрагѣ ѿ вышнагѣ творца,
 Невеснагѣ вседѣтелна оца.
 Да мѣ сердце оутвердѣе въ вѣра,
 Коѣ оучи избавитель міра.
 Да познаѣ коѣ ѣ начало
 Спасеніа, ѿ хртіанства дѣло.
 Вѣфиміанъ по това ѿвѣде
 Аліѣа, ѿ со вѣмъ предаде
 Оучителю, коѣто слабенъ бѣше,
 Съ докродѣтель оукрашенъ свѣтѣше.
 И рече мѣ: „Воспитатель бѣди,
 „И по сила твоѣ се потрѣди.
 „Научи го все що ѣ полезно,
 „И тѣлесно, но выше душевно.
 „Не да читѣ самъ ѿ да пише,
 „Но да знаѣ юще нещо выше.
 „Научи го да се ѿ порока
 „Всегда гнѣси, ѿ бѣга ѿ грѣха.
 „Докродѣтель всегда мѣ предавай,
 „И мзда докрыхъ коѣ ѣ представляй.
 „Боголюбецъ ѿ Бгослужитель
 „Нека бѣде, а не сла дѣлатель.
 „А за трудъ твой Бгъ ми ѣ свидѣтель
 „Возмездіи щемъ твоѣ докродѣтель.“
 И оучитель прѣа Аліѣа,
 Въ когѣ ѿ край благодать возсія.

ОУЧЕНІА СЪ СКОРОСТЬ МИНѢШАШЕ,
 Остроуменъ ѿ природы бѣше.
 Въ кратко време той много постигна,
 Много децѣ въ наука простигна.
 Сегѣ мѣ се оучитель потрѣди,
 И предметы предложѣ мѣ другѣи,
 Да научи все что ѣ полезно
 За дѣхъ неговъ, и что мѣ ѣ нужно.
 Самъ мѣ добаръ примѣръ подаваше,
 Дѣла пакъ такъ оучеше.
 И дѣмаше да возлюбѣ мудрость,
 Добрадѣтель, со всею своѣю крѣпость.
 Но ѿ сердца прилѣжнѣ д' ѣ бѣиша,
 И ѿ себѣ всегда оудалѣва,
 Гордость, зависть и Сребролюбѣе,
 Оубиѣиѣе, вѣдѣзъ и ѣвѣдѣиѣе,
 Іошь и Злобѣе конѣе всеи смѣртнѣи
 Сѣдмѣ грѣхѣвъ и бѣопротѣвнѣи.
 Да не любѣи свѣта прелѣстна,
 Нитѣ мѣрска слава привременна.
 И да бѣде образъ смиренѣи,
 Любѣе къ бѣгу, въ бѣдѣ терпѣнѣи.
 Да се оучѣи да любѣи ближнѣаго,
 И прощава и врагѣа своего.
 Чека всегда оусѣрднѣи вѣдномъ
 Помошь дава, и покой странномъ.

И чистота каквото дѣшевна

Да сохрани, такъ и тѣлесна.

Ющъ по това да е бодръ всегда,

И оуправа бодрымъ дѣхомъ дѣла.

Всички вѣщи на рѣдъ го оучеше,

И предметы всегда толковаше.

Изъчи го и на Грамматика,

Стѣхотворство и на риторика.

Всѣ Ялѣзъи пройде писаніе,

И придокъ искусство многое.

Я за проче стана премѣдѣишій.

И извѣстенъ ѡ безсмертіи дѣши,

Смразна мѣ міра пристрастіе,

Всичка слава и мірско житіе.

И намысли вѣременны добрины

Да ѡстави, и наслѣди вѣчны,

На кой се всегда почѣаше,

И оусѣрднѣихъ возлюбилъ бѣше.

Онъ носеше дрѣхи златотканны,

Но они мѣ сокрываха тайны.

Защо ѡ долъ онъ всегда носеше

Власаницъ, но самъ онъ знааше.

Пощо приспѣ Ялѣзъи во вѣзраст

Совершенный, и въ мужеска крѣпость,

Вѣфиміанъ съ своимъ Яглада

Совѣщае, и она бѣ рада

[illegible]

БУДИМІАНХ ІСПОЛНИСЕ СХ РАДОСТЬ,
 ПОЩО НАЙДЕ СО БЖІА ПОМОЦЬ
 ЗА АЛЕЗІА НЕВѢСТА ІЗБРАННА,
 КОГÀ БѢШЕ Ъ РОДА ПРЕХВАЛНА.
 Н РѢЧЕ МЪ: „ПОСЛУШАЙ МЕ СЫНЕ,
 „Н ОУТѢШИ ОЦА Ъ ЛЮБЕЗНЕ!
 „РАЗБЕСЕЛИ СЕРДЦЕ РОДИТЕЛСКО,
 „ЖЕЛАНІЕ СТОРИ ОТЕЧЕНКО.
 „НМ ЗА ДОАЖНОСТЬ ВЕСГДА ПРИЗНАВАМЕ,
 „ДА ЗА ТЕБѢ ДОБРЕ ОУСТРОИМЕ,
 „ДОБАРЪ ТЕМѢЛЪ ДА ТИ ПОЛОЖИМЕ,
 „Н ЦІАСТІЕ ТВОЄ ОУТВЕРДИМЕ.
 „НАМЫСЛИХМЕ ДА ТѢ ЪЖЕНИМЕ,
 „Н ВЪ СТАРОСТЬ СЕ НАША ОУТѢШИМЕ.
 „НАЙДОХМЕ ТИ Н ДѢВА ІЗБРАННА,
 „СЪ ВЛАГОРОДСТВО ДОМЪ НАШЕМЪ РАВНА.
 „ЗАЩО ВІДИШЪ СТАРОСТЬ НАМЪ ПРИХОДИ,
 „РАЗЪМЕНЪ СЯ, Н ТЫ САМЪ РАЗСЪДИ.“
 „РОДИТЕЛЮ! ПРОДЪМА АЛЕЗІЙ:
 „ЦІАСТІЕ МИ ВСѢ Ъ ВАСЪ ЗАВѢСИ.
 „РАЗЪМѢВАМЪ ВАШЕ ЖЕЛАНІЕ
 „Н ПОЧИТАМЪ ТОВА ІЗБРАНІЕ.
 „ІЗЪ ТАКОЖДЕ ЖЕЛАЛЪ БЫ ОУСЕРДНЪ,
 „КОГÀ БЫ ВАСЪ ОУТѢШИЛЪ ІСТИННЪ.
 „Н

„И всѣкога за това се трѣдимъ,
 „Катѡ да ви за трѣдъ благодаримъ.
 „Невозмѡжно всѣ Отѣческая
 „Щѡ самъ прїалъ благодарїнїа,
 „Или щѡ ще іѡще да прїемнемъ,
 „Съ другѡ нещѡ да ви ѣзъ поврнемъ,
 „Развѣтъ ѣдна любовъ сынѡвнїа.
 „И това ѣ пѣрва дѡлжность моя,
 „Да познавамъ дѡбро Отѣческо,
 „Милость, нѣжность, благодарїнїе всѣко:
 „Но ѣдно ви прелюбѣзнь молимъ,
 „Не ищите да сѣ млѡдъ ѡтѣнимъ,
 „Защѡ мислимъ не ѣ іѡще вѣрїе,
 „Да прїемнемъ съпрѣжества вѣрїе,
 „ѣзъ самъ іѡщѡ оу много неискѣсенъ,
 „На домашнїа дѣла не навчѣнъ.
 „За тѡ молимъ да мѣ ѡставите,
 „И нѣкоѣ лѣто потерпїте,
 „Догадѣ въ правый не достїгнемъ вѡзрастъ.
 „И тогѡва да сотворимъ съ радѡсть
 „Отѣческо вѡше желанїе,
 „Коѣ ища моѣ всѣ щастїе.“

Тѡкъ нїкакъ нещѣше ѡлѣдїи

Да сѣ жѣни, нитѡ ѡнъ помысли.
 Но пакъ Отѣцъ съ мати ѡглада
 Нѣдїха го, и дѡмаха всѣгда,

Да послѣша Ѡтѣчески дѣшмы,
 Да поскорѣ оутѣшатсе Ѡни.
 Защо бѣше красна ѡмѣ невѣста,
 И ѡ рода царска ѡ не прѣста.
 Пощо вѣде то ѡлѣдѣи мѣдрий,
 И безъ воли кроткѣ се покори.
 Невозмѣжно и тѣшкомѣ бѣше,
 Да се Ѡтцѣ своемѣ ѡрече.
 И ѡбѣща все то да ѡсполни,
 Да покаже какѣ ѣ сынѣ покорный.
 Но въ сѣрдцѣ си Ѡнѣ тайнѣ мѣслеше,
 Какѣ да вѣга ѡ дома глѣдаше,
 И да ѡде нѣгде въ чѣже мѣсто,
 Да нетлѣнно сохрани си дѣвство.
 Такѣ дойде и дѣнь оѣречѣнный,
 Въ който все се собраха знѣемѣи.
 По невѣста Ѡнѣ ѡтидоха,
 Съ ѡлѣдѣи въ цѣрковь привѣдоха.
 Вѣнчаха ги чѣстнѣи Свѣтитѣли,
 И радѣстни бѣха Родѣтели.
 Съ радѣсть мнѣога домѣ съ возвратѣиха,
 И трапѣза слѣвна поствѣиха.
 Всеи сродницѣи и кнѣзи палѣтнѣи
 Со велмѣожи, и всеи дрѣзи знѣтнѣи,
 Съ пѣсни мнѣоги, съ хѣра и тѣмпѣаны,
 Съ мѣсѣкѣйски различнѣи Ѡргѣаны,

Раздѣлаше премного богатство,

И хранише оубогихъ множество.

И домъ еговъ бѣше приѣжище,

На вси бѣдны тихо пристанище.

За то дѣло вси го оублажаха,

И со сердце и душа любилиха.

Многи слуги онъ всегда держеше,

По достоинство кое то имаше.

Всички бѣха свѣтлы и блечени,

Иоже многи и заупоисни.

Самъ нікога предъ деветъ сахаты

Не идеше, догдѣ не испрати

Странны, бѣдны, коихъ то хранише,

Во оулицы всѣмъ дѣнь собираше.

Трапѣза имъ самъ той поставаше,

И радостноу всекога служеше.

Катѣ д' има поголема мзда,

Въ воздаише въдѣщаго сѣдѣ.

И ако се нѣкога слычеше,

Да оубогихъ мало дохождаше

На трапѣза, или милостыня

Не можеше да стори обѣчна.

То на землѣ доде онъ падаше,

И съ болѣзнь сердечна дѣмаше:

»Днесь по землѣ недостойноу ходихъ,

»Защо нікомъ милость неготовихъ.»

Срод-

Сродници го чѣстѣ смѣщаваша,
 На прѣсмыцѣ шѣ всегда слѣгѣва.
 И дѣмаха, какъ нѣ ѣ подобно,
 Ни за него дѣло тѣ пристойно.
 Но нѣкѣ слѣги, кой въ домѣ сѣдѣтъ
 Предстоѣватѣ, и нѣка слѣгѣватѣ.
 Но на това нищелюбецѣ мѣдрый
 Дѣмаше имѣ: „Гдѣ шѣ сѣ безѣмни;
 „Вѣдѣ Хрѣтѣсѣ самѣ не слѣгѣваше
 „Оученикѣмѣ, и нѣги мѣеше;
 „И шѣ вѣше оу менѣ вѣдѣхѣ,
 „Да мѣ толкѣ всегда смѣщаватѣ;
 „Не знѣтелѣ дѣмы вѣвѣггески,
 „Не чѣхѣ ли и глѣсѣ спасѣтелскѣ;
 „Който дѣма: любѣте блѣжнаго,
 „Сирѣмаха катѣ богѣтаго;
 „Защѣ тѣи сѣ всѣ брѣтѣа нѣша,
 „Койхѣ трѣба да любѣме сѣ дѣша.
 „И шѣ бѣдѣмѣмѣ мы дѣбро тѣворѣме,
 „Тѣ ѣ Бгѣа шѣ да прѣѣмѣнеме,
 „Който шѣ нѣ всѣ богѣтодѣарнѣ
 „Да възбратѣ и сѣ длѣжѣнство вѣчно.“
 Той имѣаше женѣ блѣговѣрна,
 Мѣлѣстѣва и блѣгоговѣйна.
 Имѣ нѣйно бѣше ягѣлаѣда,
 Нѣпорѣчна, и ѣ сѣлавна рѣда.

Но печаль ѿмѣ рѣше превелика,
 Що нѣмаха домѣ наслѣдника,
 Нитò дщѣрь, ни по себѣ сына,
 И тобѣ ѿмѣ бѣ жалость єдина.
 Зато чѣстѣв бгѣ се молиха,
 Сѣ тепла вѣра къ немѣ припадаха.
 Яглаида бгѣ се боѣше,
 И оубѣгимѣ милостивѣ рѣше.
 И дѣмаше оу мѣтѣв къ бгѣ:
 „Помилѣй мѣ недостѣйныѣ рабѣ,
 „И не прѣзри дѣши смирѣнїе,
 „Но разрѣши моѣ неплодствїе!
 „Сподѣви мѣ катò дрѣвле яннѣ,
 „Да сѣ Мѣйка азѣ наречѣмѣ сынѣ
 „Или дщѣри, и да за животѣ
 „Имамѣ радостѣ, и вѣ старости вожда!
 И бгѣ вѣшнїи оуслѣша мѣтѣв,
 И воспрїѣ ихѣ смирѣнныѣ жѣртѣв.
 И породѣ Яглаида сына,
 Когò рѣше желѣла ѿ дѣвна.
 Ялѣдїи мѣ ѿмѣ нарекоха,
 И сѣ крѣпѣнїе стѣ просвѣтїихѣ.
 Шестолѣтенѣ когò стѣналѣ рѣше,
 Вѣфимїанѣ Яглаидѣ рѣче,
 Да гò дадѣтѣ вѣ книжно оубѣнїе,
 И оуправѣтѣ оумѣ мѣ вѣ познѣнїе

Пре-

Премѣдрагѡ ѿ вѣшнагѡ творца,
 Некѣснагѡ вседѣтелна Оца.
 Да мѡ сердце оутвердѣе въ вѣра,
 Коѡ оучи излѣавитель мѣра.
 Да познаѣ коѡ ѣ начало
 Спасѣнѣа, ѿ хрѣтіанства дѣло.
 Вѣфиміанъ по това вѣбѣде
 Ялѣдіа, ѿ со вѣѣмъ предаде
 Оучителю, коѣто слабенъ бѣше,
 Съ добродѣтель оукрашенъ свѣтѣше.
 ѿ рече мѡ: „Воспитатель бѣди,
 „ѿ по сила твоѡ се потрѣди.
 „Научи го вѣѡ ѡ ѣ полѣзно,
 „ѿ тѣлеснѡ, но вѣше дѡшенѡ.
 „Не да читѣ самѡ ѿ да пише,
 „Но да знаѣ іѡѡѣ нѣѡѡ вѣше.
 „Научи го да се ѡ порока
 „Всегда гнѣси, ѿ вѣга ѡ грѣха.
 „Добродѣтель всегда мѡ предавай,
 „ѿ мѡдѡ добрыхъ коѡ ѣ представай.
 „Бѡлоубецъ ѿ Бѡслужитель
 „Нека бѣде, ѡ не сла дѣлатель.
 „ѿ за тѣбѡ твоѡ Бѣ ми ѣ свѣдѣтель
 „Возмездѡ щемъ твоѡ добродѣтель.“
 ѿ оучитель прѡ Ялѣдіа,
 Въ когѡ ѡ край благодѣть возсіа.

ОУЧЕНІА СЪ СКОРОСТЬ МИНѢШАЕ,
 Остроуменъ ѿ природы бѣше.
 Въ краткѣ вѣмѣ той много постигна,
 Много децѣ въ навѣка прѣстигна.
 Сегѣ мѣ се оучитель потрѣди,
 И предмѣты предложѣ мѣ другѣ,
 Да навѣчи все що ѣ полѣзно
 За дѣхъ неговѣхъ, и що мѣ ѣ нѣждно.
 Самъ мѣ добарѣхъ примѣрѣхъ подаваше,
 Явѣнѣ пакѣ такѣ оучѣше.
 И дѣмаше да возлюбѣи мѣдрѣсть,
 Докрѣдѣтель, со всѣмъ своѣмъ крѣпѣсть.
 Но ѿ сѣрдца прилѣжнѣ д' ѿбѣивѣ,
 И ѿ себѣ свѣгда оудалѣва,
 Гордѣсть, завистѣ и Грекролюбіѣ,
 Оуныніѣ, влѣдѣхъ и ѿблѣдѣніѣ,
 Іошѣ и Злобѣхъ коисѣхъ всѣхъ смѣртнѣхъ
 Сѣдмѣ грѣхѣхъ и бѣгопрѣтивнѣхъ.
 Да не любѣи свѣта прѣлѣстна,
 Нитѣ мѣрска слѣва прѣврѣмѣнна.
 И да бѣде Образѣхъ смиренѣхъ,
 Любѣи кѣзъ Бѣгѣхъ, въ бѣдѣхъ терпѣнѣхъ.
 Да се оучѣи да любѣи блѣжнѣаго,
 И прощѣва и врагѣа своего.
 Нѣка всѣгда оусѣрднѣхъ бѣдномѣхъ
 Помощѣ дава, и покой странномѣхъ.

И чистота какѣто дѣшевна

Да сохрани, такъ и тѣлесна.

Ющ' по това да е бодръ всегда,

И оуправа бодрымъ дѣхомъ дѣла.

Всички вѣщи на рѣзъ го оучеше,

И предметы всегда толковаше.

Извѣсти го и на Грамматика,

Стіхотворство и на риторика.

Всѣ Ялѣзъи пройде писаніе,

И природи искусство многое.

А за проче стана премѣрѣишій.

И извѣстенъ ѿ безсмертіи дѣши,

Образна мѣ міра пристрастіе,

Всичка слава и мірско житіе.

И намысли временны доверины

Да ѿстави, и наслѣди вѣчны,

На кой се всегда повчаше,

И оусердѣишъ возлюбилъ бѣше.

Онъ носеше дрѣхи златотканны,

Но они мѣ сокрываха тайны.

Защо ѿ долъ онъ всегда носеше

Власаницъ, но самъ онъ знааше.

Пощо приспѣ Ялѣзъи во вѣзрастъ

Совершенный, и въ мужеска крѣпость,

Вѣфиміанъ съ своимъ Яглада

Совѣщае, и она бѣ рада

Да ѡжѣнатъ любѣимаго сына,
 Да с' исполни всѣчка радость нѣхна.
 И тогѣва взѣха да разбѣратъ,
 Гдѣ дѣвица красна да намѣратъ,
 Коѣто бы была благородна,
 Воспитана и довродѣтелна.
 Но ѡлѣдѣи не такъ мыслеше,
 Онь ѡ авша бѣгъ се молеше.
 Повседнѣвнѣ слѣзы испѣшаше,
 И ѡ сердца къ бѣгъ воздыхаше,
 Да мѣ скорѣ оу еѣда помѣгне,
 И ѡ сѣтѣи мѣрскихъ го истѣргне,
 И просвѣтити онь сердце негѣво,
 Да избѣре оно що ѣ право.
 По всѣ ноци бѣгъ се молеше,
 Іош' и цѣркви дѣню ѡбѣхѣждаше,
 Поклонѣнїѣмъ всекаде стрѣбаше,
 Жѣртѣмъ чїстѣмъ ѡ сердца даваше.
 Раздаваше милостыня многа,
 Да оумѣлатъ сиромѣси бѣга,
 Катѣ да го на мѣсто настѣви,
 Гдѣ бы можѣлъ да се оупокѣн,
 Да мѣ ѡви мѣсто спасїтелно,
 Гдѣ да слѣжи бѣгъ невозвратнѣмъ.
 Товѣ тайннѣ ѡлѣдѣи стрѣбаше,
 Коѣ дѣло нїкои не знѣаше.

Вѣрніианъ исполнися съ радость,
 Пошѣ найде со Бжїа поміиъ
 За Алѣѣа невѣста избранна,
 Коѣ бѣше ѿ рода прехвална.
 И рече мѣ: „Послашай мѣ сыне,
 „И оутѣши Оца ѿ любѣзней!
 „Развесели сердце родителско,
 „Желаніе стори Отѣческо.
 „Мы за должность всегда признаваме,
 „Да за тебѣ добре оутроиме,
 „Добаръ темель да ти положиме,
 „И щастіе твоѣ оутвердиме.
 „Намыслихмѣ да те ѡжениме,
 „И въ старость се наша оутѣшиме.
 „Найдохмѣ ти и дѣва избранна,
 „Съ влгородство домѣ нашемъ равна.
 „Защо видишъ старость намъ приходи,
 „Разуменъ си, и ты самъ разсѣди.“
 „Родителю! продѣла Алѣѣй:
 „Щастіе ми все ѿ васъ завиши.
 „Разумѣвамъ ваше желаніе
 „И почиамъ тобѣ избраніе.
 „Изъ такожде желалъ бы оусерднѣ,
 „Когѣ бы васъ оутѣшилъ истиннѣ.
 „И

„И всёкога за това се тръдѣмъ,

„Катѡ да ви за тръдѣ благодарѣмъ.

„Невозмѡжно всѧ Отѣческаѧ

„Щѡ самъ прѣлазъ благодарѣнѣѧ,

„Или щѡ ще іѡще да прѣѣмнемъ,

„Съ другѡ нѣщо да ви ѡзъ повѣрнемъ.

„Развѣ мѣ ѣдна любовъ сынѡвнѧѧ.

„И това ѣ пѣрва дѡлжность моя,

„Да познавамъ добрѡ Отѣческо,

„Мѣлѡсть, нѣжнѡсть, благодарѣнѣе всёко:

„Но ѣдно ви прѣлюбѣзнь мѡлимъ,

„Не ѣскайте да сѣ мѡладъ ѡтѣнимъ,

„Защѡ мѣслимъ нѣ ѣ іѡще вѣрѣе,

„Да прѣѣмнемъ съпрѣжества вѣрѣе.

„ѡзъ самъ іѡщѡ оу много неискѣсенъ,

„На дѡмѡшна дѣла не навѣненъ.

„За тѡ мѡлимъ да мѣ ѡставите,

„И нѣкое лѣто потерпѣте.

„Дѡгдѣ въ правѣи не достѣгнемъ вѡзрасть.

„И тогѡва да сотвѡримъ съ радѡсть

„Отѣческо вѡше желѡнѣе,

„Коѡ ѣска моѡ всѡ щѡстѣе.“

Такѡ нѣкакъ нещѣше ѡлѣзѣи

Да сѣ жѣни, нѣтѡ ѡнъ помѣсли.

Но пакъ Отѣцъ съ мѡти ѡглаѣда

Нѣдѡха го, и дѡмаха всѣгда,

Да послѣша Ѡтѣчески дѣшмы,
 Да поскорѣ оутѣшатсе Ѡни.
 Защо бѣше красна ѡмъ невѣста,
 И ѡ рода царска ѡ не прѣста.
 Пощо виде то ѡлѣдѣи мѣдрий,
 И бѣз воли кроткѣ се покори.
 Невозмѣжно и тѣшкомъ бѣше,
 Да се Ѡтцѣ своемъ ѡрече.
 И ѡбѣща все то да ѡсполни,
 Да покаже какъ ѣ сынъ покорный;
 Но въ сѣрдцѣ си Ѡнъ тайнѣ мыслеше,
 Какъ да бѣга ѡ дома глѣдаше,
 И да ѡде нѣгде въ чѣже мѣсто,
 Да нетлѣнно сохрани си дѣвство.
 Такъ дойде и дѣнь оуреченный,
 Въ който вси се собраха знаѣми.
 По невѣста Ѡни ѡтидоха,
 Съ ѡлѣдѣи въ цѣрковь привѣдоха.
 Вѣнчаха ги чѣстни свѣтитѣли,
 И радостни бѣха родитѣли.
 Съ радость многа домъ ѣ возвратиша,
 И трапѣза славна постаѣвиша.
 Вси сродницы и кнѣзи палатни
 Со велмѣжи, и вси дръзи знѣтни,
 Съ пѣсни многи, съ хѣра и тѣмпаны,
 Съ мѣстѣйски различны ѡрганы,

Цѣлый той день вси се веселиха,

И оу радость време проведоха.

По вечера жениха выкнаха,

И сз невеста ги благословиха.

И такъ ги въ чертогъ испратиха

Родители, и ги оставиха.

Но ялѣдѣи пощо въ чертогъ влѣзна,

Въ той часъ Бгъ на мѣта падна.

И много се онъ Бгъ молише,

Догадѣ заспатъ домашни чекаше.

И тогда въ свой златый перстенъ,

И ѿпаса поасъ многоцѣненъ.

И ги ѿвелъ въ порфирна завѣса,

И предаде на свою невеста.

И рече ей: „Ѹ моѣ любѣзна!

„Взemi тѣѣ, ты ѿ менѣ тайна.

„И сохрани все това ѿпаснѣ,

„Междѣ нами Бгъ ще бы извѣстнѣ.

„Дога оустрой бѣгодѣть неговѣ

„Помеждѣ ни и работѣ нова.“

Това рече, и на вѣнъ излѣзна,

И оу другѣ камара самъ влѣзна.

Тамъ соблече дрѣхи златотканны,

И ѿблече вѣтхи и сѣдранны.

И въ нещо ѿ своѣ богатство,

Каменѣ, и сребро, и злато.

ИЗЛЕЗНА НОЩЮ ИЗ' ПАЛАТА,

И ПРОМИНА ТАЙНУ ВСІЧКИ ВРАТА.

НА МОРЕ ОНЪ ДОЛЕ ДОСТИГНА,

И ВЪ КОРАБЕЛЬ НѢКІЙ ТАМУ ВЛЕЗНА,

ѢИ ИДЕШЕ ОУ ЛАОДИКІА.

ТАКУ ПОЙДЕ ОНЪ СЪ МЛТЬ БЖІА:

ОУСЕРДНУ БГ҃Ъ СЪМОЛЕШЕ

НЕПРЕСТАННУ СО СЛЕЗЫ ДѢМАШЕ:

БЖЕ ВѢЧНЫЙ! КОЙТО СИ ИЗБОЛИЛЪ,

„И ЧИСТОТА ДА ВАРДИМЪ СПОДОБИЛЪ.

І СЕГА МЕ СЪ БЛГОСТЬ ТЫ НАХТАВИ,

„И ѿ МІРА СЪВЕТНА ИЗБАВИ.

СПОДОБИ МЕ НА СТРАНѢ ДЕСНАА,

„НА БЛЖЕНСТВО, И РАДОСТЬ ВѢЧНАА,

КОМТО СИ КРѢТКИМЪ ПРИГОТОВИЛЪ,

„И ПРАВЕДНЫМЪ КОИХЪ СИ ВОЗЛЮБИЛЪ.“

ЩО ПРИСПѢ КОРАБЕЛЬ НА МѢСТО,

БЪ ПРИСТАНИЩЕ ВЛЕЗНА ЛАОДИКІЙСКО,

МЪ ЯЛЕДІЙ НА СУХО ИЗЛЕЗНА,

И СЪ НѢКОИ ПУТНИКИ ДОСТИГНА

ГРАДЪ ВДЭСЪ ВЪ МЕСОПОТАМІА,

ГРАДЪ ПРЕСЛАВНЫЙ ДРЕВНАГѢ АУГАРА.

МУ БѢШЕ НЕРѢКОТВОРЕННЫЙ

СЪБРАЗЪ ХР҃ТА ІІСА ПРЕДИВНЫЙ,

ИТО ГДЬ ПРЕ СТРАСТИ ВОЛНЫМЪ

БѢ НА ОУВРѢСЪ ПОСЛАЛЪ НА АУГАРА,

КОН-

Който бѣше ѿдѣскій властитель,
 Въ оно время князь и побелитель.
 И той образъ виде ялѣзій,
 Зарадовася и испустити слѣзы.
 И продаде вещи драгоцѣнны
 Що имаше златны и сребренны.
 И оуцѣ продаде и все каменїе,
 Що ѿ дома бѣ понеслаз свое.
 Паки раздаде на нищы и бѣдны,
 И коихъ то видеше потребны:
 Самъ ѿблече все дрѣхи садраны,
 И просеше и самъ милостыни:
 Но за себе толко онъ взымаше,
 За истїе колко мѣ стїгаше,
 А все дрѣго оубѣгимъ даваше.
 Сиромасы и бѣдны хранеше.
 Такъ съ дѣша онъ се радѣваше,
 Образъ Хрѣтовъ всекїй дѣнь глѣдаше.
 По вси нощи бѣгъ се молеше,
 Лице свое доле прекланаше:
 Но оумъ неговъ горѣ бѣ оуправленъ
 Въ блгомыслии, и въ Хрѣтѣ оукрѣпленъ
 Оу мѣтва и постѣ прекываше,
 Самъ хлѣба и воды взымаше.
 А въ недѣла всегда прихѣждаше,
 И стѣхъ се тайнъ причащаше.

И то́лѣ всѣмѣ ѿ по́стѣ изнѣри́се,
 Да красота́ лица́ мѣ затри́се.
 По́гледѣ вѣселѣ скорѣ помрачи́се,
 И все́ тѣло до кра́й изсѣвши́се.
 Сама́ кожа ѿ сѣ кѣсти ѿста́на,
 Въ кой́ дѣша́ ды́хаше е́дина.

* * *

По́що ѿ до́мѣ и́лѣѣи́ излѣзна,
 И по́що се въ дру́гѣи́ де́нь разсѣмна,
 Годите́ли оу́ черто́гѣ влезна́ха,
 Но любе́зна сына́ не наидо́ха,
 Самѣ мла́дѣ невѣ́стѣ е́динѣ,
 Ско́ренѣ, жа́лнѣ ѿ со слѣ́зы по́лнѣ.
 И разбра́ха ка́кѣ ю́ ѿста́вилѣ,
 И ка́кѣ се ѿ неѣ разста́вилѣ.
 Со оу́жасѣ ѿ и́ пла́чѣ испо́лниха,
 По́лни сѣ слѣ́зы въ пе́рси себе́ би́ха.
 Распра́тиха въ то́и ча́сѣ да го́ тра́жатѣ
 На все́каде, е́да́ го́ наме́ратѣ:
 Но свѣте́нѣ все́ тѣло́ нѣхенѣ бѣше,
 Защо́ нѣкой за негѣ не зна́аше.
 И то́гда всѣ́лѣе сѣ ра́дость,
 О́брати́се на слѣ́зы ѿ жа́лость.
 Но ви́деха ка́кѣ слѣ́зы не мо́жатѣ,
 Оу́ тако́во вре́ме да помо́гнатѣ.

ВѢСТИА НЪ ЗА ТОВА НАРЕДИ
 ВѢРНЫ СЛЪГИ, И ГИ ИСПРОВОДИ
 Да по всички градове и страны,
 МѢСТЫРИ, И ДАЛНИ ПУСТЫНИ
 Испытѣватъ, еда го намерятъ,
 Родителска сердца ѿвѣсѣлятъ.
 Ѣтидохъ слъги по вси страны,
 Испытѣвахъ по мѣста различни:
 Но никакъ не можъ да чѣятъ,
 Нитò негда да го разумѣятъ.
 Нѣкои ѿ нихъ и въ вѣсѣхъ доидоухъ,
 За ялѣдѣя и тамъ пытахъ:
 Но никой се такъ не надахъ,
 Ни за него нѣкой помыслѣше,
 Какъ ще толкъ да самъ себе смири,
 И ѿблече толь раздранны дрѣхи,
 И ѿ толко господство и слава,
 Да возмѣи нищета такова.
 Затò слъги когѣ го видѣхъ,
 Да познаѣтъ никакъ не можахъ.
 Защо бѣше лице си изгъбѣлъ
 Ѣмѣва, и поствъ се изсѣшилъ.
 Видѣхъ го толико оубога,
 И милость мѣ показъха многа.
 Но не можъ нитò да познаѣтъ
 Какъ е той самъ когò они тражатъ.

Ялѣ-

ЛѢЗѢЙ СО СЕРДЦЕ ОУМИЛИСЕ,

Милость прѣхъ, но ѿ прослезѣнїа.
Аиже въ себѣ бѣа прослávляюще,

И изъ сердца глубинны дѣлаше:
Благодаримъ тѣ всещедрыи Оче,

„МІЛОСТІВНИЙ ВСѢХЪ БЛАГЪ ИСТОЧНИКЕ!
ДА СЕ ѿ СЛѢЗЪ Н. ѿ РАБѢВЪ МОИХЪ,

„Милостыня прїѣти сподобихъ.“
АКШ СЛ҃ГІ ВСЕКАДЕ ПЫТАХА,

Многи страны и мѣста минаха,
бываюха и по мнѣти,

БЕЗЧИСЛЕННЫЕ ПУСТЫНИ И ГОРЫ.

НАЙПОСЛЕ ВЪ РИМЪ СЕ ВЪРАТИХА,

БЕЗ НАДЕЖДА ПЕЧАЛНИ ВРНАХА.

ТОГÁВА НАИПÁЧЕ ВСТÁНА

Плачь и жалость, и бѣда домашна.
и сродницы съ домѣхъ Вуфиміановѣхъ,

Всѣмъ друзи іошеи двѣрзъ царевъ,
ѡ плачѣ се многѣи ѡ жалѣ исполнихъ,

МѢЖИ, ЖЕНЫ ЗА НЕГО СКОРБЕХА.
СОДѢТЕЛИ НАЙВЫШЕ ПЛАЧЕХА,

НѢТѢШНѢ СЛѢЗЫ ИСПѢЩАХА.

всѣ въ домѣ дрѣхъ промѣниха,

ВМѢСТѢ БѢЛЫХЪ ЧЕРНЫ ѠБЛѢКОХА.

А МАЙКА МЪ ТОЛКЪ ДѢЙСТВОВАШЕ

ТА БОЛѢЗНЬ СЕРДЕЧНА ЩО БѢШЕ,

Да ѿ всѣчки сама ѿлѣчѣсе,

И въ камара еѣна затвори се.

Мѣтки свои одѣжды соклече,

И власѣнны вмѣсто нѣхъ навлече.

Свою главѣ съ пѣпелѣхъ посыпаше,

И на голѣ рогожа легаше.

И плачеше лишеніе сына

Любезнаго и единородна.

И думаше: „Оубы мнѣ матери!

„Оубы сыне; що ми такъ стори;

„Нещемъ ѿ днесь на вонѣ да излѣземъ,

„Нитѣ ѿ плачѣхъ и слѣзы престанемъ.

„Догдѣ сына нѣгде не разберемъ,

„Що се сторило да оуразумѣемъ!“

И невѣста при неѣ стоѣше,

И жалостно и она думаше:

„Нещѣ ни азъ ѿ тебѣ да сѣ ѿдѣлимъ,

„Ни оу жалость щѣ да те ѿставимъ:

„Но щѣ будемъ оу всемѣ подобна

„На горлица ахъ! пѣстыннолюбна,

„Коѣ кога изгѣби дръгара,

„И тражи го по доль и по гора,

„Съ жаленъ гласъ мѣ всегда она пѣе,

„Догдѣ найде и види го гдѣ ѣ.

„Такъ и азъ съ жалость щѣ да чекамъ,

„Съ терпѣніе щѣ да ѿжидавамъ,

„Дог-

„Догадѣ чѣмъ гдѣ се намѣрѣва

„Мой любезный, и гдѣ самъ пребыва.

„И какъбѣ ѣ возлюбилъ житіе,

„Да ѣ менѣ закълъ съ презрѣніе.“

Такъ они всѣкій дѣнь плачеха

Нѣтъѣшнѣ, и въ нѣрси се бѣха:

Но блженный предъ црква седѣше,

И дѣшѣнѣ онъ се радѣваше,

Да го блгость Бжїа избавила,

Спасенїа пѣть мѣ показала:

И поживѣ седамнаѣсть годинъ,

Хранѣшесе тамъ ѣ милостыми.

И житіе предивно имѣше,

За то Бгъ онъ возлюбленъ бѣше:

И въ нощѣ ѣдна за него ѣкрысе

На црковникъ, *) и славно ѣвише

Престѣа и прѣчѣа двѣ

Ѣ Икона, мѣти Іисова.

И мѣ рече: „Введи въ црковь мою

„Члвѣка праведна Бжїа,

„Защѣ тоѣ ѣ на нѣно цртво,

„И на вѣчно достѣинъ блженство:

„И мѣтва негова смиренна

„Предъ Бжїе лицѣ ѣ прїимлена,

„И

*) Служитель црковный.

„И вогхóди какéото кадило

„Оуміама всеблагопріятно.

„И какéото щò царскаа глава

„Съ діадима оукрашена бѣва, •

„Такъ дхъ свѣтъ на него почива,

„Блгодати мѣсто исполнава.

И церковникъ съ това видѣніе,

Беше падналъ въ много смущеніе,

Защò нѣзна Бжій члвѣкъ,

Гдѣ, и кой ѣ, да го введе въ црква.

Влчцъ за това молеще,

И на нейна Икона думаше:

„Покажи ми міра влчце

„Престѣа, и Бже!

„Гдѣ пребыва тѣй члвѣкъ Бжій,

„Изъ го не знамъ, но ты ми го скажи

Пакъ оуглыша въ видѣніе нощно

О Икона, гдѣ дѣла извѣстны:

„Нѣщъ щò сѣди предъ папертъ црковна,

„И всекога проси милостыня,

„Той ѣ Бжій члвѣкъ, введи го

„Въ црковь мою, и тамъ снабди го.“

По това се церковникъ провѣди,

Алѣѣа оу црковь приводи,

Да свободнѣ оу неѣ пребыва,

И мѣтѣ-къ Бгъ възмылава.

И ѿ тога многи разумеха
 Добрадѣтель дивнаго негова.
 И почнаха да го вси почитатъ
 Като свѣта, и да оублаживати.
 Но блѣднѣи ѿ слава бѣгаше,
 И почеси никак' не искаши,
 Боѣшесе да за почесъ зѣмна,
 Не изгнѣи слава пренева.
 И намысли ѿ тамъ да ѡтїде,
 И на мѣсто незнаемо їде.
 Като встѣна ѿ града блѣса,
 И достигна пристанища морска.
 И намери корабль великїи,
 Кой плѡвеше въ страны кілікійскїи,
 Блѣзна въ него и въ себе мыслеше,
 „Въ кілікійскїи градъ д' їдемъ, дѣлаше!
 „Тамъ: въ тарсѣ храмъ є апла,
 „И прехвална оучителя Павла.
 „При храмъ неговъ азъ ца да се всѣлимъ,
 „И до конца жи́зни да поживимъ.
 „Тамъ ме никой не ще да познає,
 „За то тамъ да ждемъ Спасенїе.“
 И корабль поспѣшнѡ плѡвеше:
 Но съ Бжїе смотрѣнїе бѣше,
 И противенъ вѣтаръ їмъ востѣна,
 И дни многи бѣше бурѣ страшна.

Вѣлани морски корабель носиха

И безъ вола въ римъ го донесоха.

И излезна съи изъ корабла:

„Това (рече) съ Бжѣмъ ѿ вола.“

И пакъ рече: „Живъ гдѣ и бгъ мой,

„Да не стѣжи зарадъ менѣ никои!

„Изъ къ другому не треба да идемъ,

„Да на тѣжестъ и досада бѣдемъ:

„Но ко отцѣ моемъ азъ идемъ,

„Да при негѣ катѣ странъ пребѣдемъ.“

И ѡтиде оу нѣкои цѣркви,

Тѣплы бгъ твореше мѣтвы,

Да гъ оукрѣпи да дѣло соверши,

Коѣ извѣра за спасѣнѣ души.

И по това онъ ко домъ поиде,

И на срѣща родитѣла видѣ

Съ подданными и слуги множество,

По голѣмо свое достоинство,

Кѡи идеше ѿ царска палата

Къ домъ своемъ оу врѣме ѡбѣда.

До землѣ мѣ онъ сотвори поклѡнъ,

И рече мѣ: „Ѧ рабе господень!

„Помилуй ме днѣсь нища и бѣдна,

„И оупокѡи оубѡга и странна.

„Дозволи ми да сиромѣхъ бѣденъ

„Въ єдинъ оуглаз двѡра ти пребѣдемъ,

„Ка-

„ Катѡ да сѣ ѿ крѣпицѣ шѡ пѡдѡтъ,
 „ И ѿ рабѡвѣ трапѣзы избѣватѣ
 „ И ѡзѣ бѣднѣй и стрѡннѣй прѣхрѡнимѣ,
 „ И оу нѣждѣ живѡтѣ мѡй сохрѡнимѣ.
 „ Бгѣ за товѡ шѣ тѣ блгослѡби,
 „ И на црѣтво нѣно спѡдѡби.
 „ И нѣкого ѡко вѣ стрѡнствѣи имѡшѣ,
 „ Бгѣ да дадѣ да гѡ скѡрѡ вѣдишѣ.“
 Вѣфимѣанѣ пошѡ ѣ оуслѣшалѣ
 За стрѡнствѣе, ѡбѣе воздѡхналѣ
 За илѣѣта сѣна возлюбленна,
 ѡ долгѡе врѣме изгѣблена.
 Заплакасе и испѣсти слѣзы,
 И оумилѡ ѡнѣ вѣ тѡй чѡсѣ сѣрдѣе см.
 И нищѣмѣ ѡнѣ милѡсть сотвѡри,
 И оу двѡрѣ да сѣдѣ дозвѡли.
 Послѣ рѣче и на слѣгѣ вѣ дѡмѣ:
 „ Кѡй шѣ ѿ вѡсѣ да послѣжи тѡмѣ;
 „ Сѣ живѣ гѡдѣ Бгѣ мѡй избѡвитель,
 „ Тѡй нѣка ѣ истиннѣй свидѣтель.
 „ Кѡй послѣжи и тѡмѣ оугѡди,
 „ Тѡй ѿ данѡкѣ шѣ сѣ ѡсвѡбѡди
 „ Во вѣсѣ врѣме живѡтѡ своѣгѡ,
 „ Іѡшѣ при товѡ ѿ дѡмѣ моѣгѡ
 „ Наслѣдѣе ѡзѣ шѡ да мѣ стѡримѣ,
 „ И сѣ дозвѡлство дѡмѣ нѣгѡвѣ испѡлнимѣ.

„ Go-

„Отворите при Палата моя,

„Скорѣ една изродна неѣла.

„Да оу време кога азъ излазамъ

„Изъ палата, или кога влѣзамъ,

„Всѣкога го за оутѣха ѿмамъ.

„И за истиѣ азъ пакъ изволабамъ

„Ѣ трапѣза да мѣ се подава;

„И никогъ мѣ да не досаждава.“

И въ той часъ мѣ кѣлию создаха,

И потребно все въ неѣ дадохъ.

Вѣфиміанъ извѣра бѣйнаго

Раба вѣрна, и найпридѣжнаго.

И предаде ему ѿлѣдѣта,

Да мѣ служи въ негова кѣѣта.

И да дрѣго попечѣнѣ нѣйма,

Нитѣ що годъ дрѣго промышлява.

Развѣ странномъ вѣрнѣ да слѣгува,

И да гаѣда що мѣ потребѣва.

Вѣфиміанъ ѿ трапѣза своѣ

Даваше мѣ: всѣкій дѣнь истиѣ;

Но ѿлѣдѣй всичко раздаваше

Сиромѣхѣмъ, коиъхъ онъ знаѣше.

И самъ хлѣба и воды взѣмаше,

И то съ мѣра по малко ѿдаше.

Самъ толко-колко да живѣе,

И не падне ѿ глада въ бѣзѣнѣе.

Всѣ ноши безъ сонѣ пребываше,

И мѣтвы кз бгѣ възсѣлаше.

Вз недѣла оу црковь ходеше

Бжественныхъ таинъ прїимаше.

Що видѣ толко терпѣнїе

Злобный дѣволъ, и то пощѣнїе,

Нз плѣсѣлы съ дѣйства дѣмѣнскѣ.

Оу домашни и слуги поща.

Глѣдаше матѣ да побѣди

Алѣѣта, и подвигъ прекрати.

Найнапредъ домашни починаха.

И безстыднѣ го ѡсловѣбаха.

Иинъ срамнѣ да го оукорава,

И безъ мѣлостъ да го зашѣлава.

Други по глѣба го кѣха,

И бездѣланѣ за косѣ терзаха,

Помыи на него сыпѣха,

Безсовѣстнѣ безстыднѣи стрѣбаха:

Страдѣлецъ все това терпѣше,

Безчинѣа со кротость сносеше.

Иинъ знааше какъ ѣ все съ дѣйствїе

Сатанинско това наущѣнїе.

То всегда на това молчѣше,

И съ мѣтѣа се ѡграждаваше.

Никогѣ пороптѣлъ не бѣше,

Нитѣ слова кому казѣваше.

Самъ Хртѣ всегда се моляше,
 И на него съ вѣра оупокаше,
 Да до конца съ мѣть ѿгради го,
 И за тѣхъ мзѣхъ сподоби го.
 Іошѣ и другъ брань стѣи имаше,
 Защо прозоръ при келѣи бѣше
 ѿ камара, гдѣ бѣше невѣста
 Со свекрова своѣмъ Аглаѣда.
 Воистинну кѣто рѣзъ *) новѣа,
 Показася невѣста чѣднаа.

И

*) Рѣзъ бѣше снахѣ на ѿлѣмелѣха и Ноо-
 мѣ. ѿлѣмелѣхъ бѣше ѿ Ви-олеѣма ѿ колѣ-
 на и рѣда Іудаѣа, и понеже гладъ бѣ,
 преселисе ѿ Ви-олеѣма въ землѣ Мавѣитска,
 гдѣто и оумре. Оѣнови неговѣи Маалѣонъ
 и Хеллѣонъ ѿ женихѣ се тѣмъ съ дѣвицѣ
 мавѣитски, но наскоро оумрѣха. И Ноо-
 мѣна майка имъ ѿстѣна съ двѣ снахѣ съ
 ѿрѣа и Рѣзъ, кой бѣха мѣди, и рече
 имъ да се вѣнатъ оу своѣмъ рѣзъ, и посѣг-
 натъ за другого мѣжа. И тѣмъ ѿрѣа ѿ-
 прости се со свекрова своѣмъ ѿтѣде оу дѣмъ
 ѿтѣескѣи: но рѣзъ ни на найголемо мо-
 лѣнѣи и найтѣплѣ слѣзѣ Ноомѣны, коѣто
 ѣи дѣмаше да ѣ ѿстѣви, и мѣдѣсть своѣ
 сама не проведе, нещѣше да се склѣни да
 ѿстѣ-

И не щеше ко Отцѣ да иде,

Ни при майка въ домѣ да пребѣде;

Но заедно со свекрова бѣше

Оу камара, и съ неѣ плачеше.

Аглада плачеше за сына

Возлюбленна, и единородна.

И невѣста зараде своё вдовство,

Изливаше слѣзы премножество.

И не бѣше драгота време,

Ни еродниковъ тѣло оутѣшеніе

Въ возможности, да имъ плачъ воспати,

Ни болѣзнь сердечна оукроти.

Но колико минуваше време,

И не чуха любезнаго име,

Тѣло выше за него плачеха,

И съ жаръ тёплый камтъ негѣ бѣха.

„Горе! оубы! дѣмаше невѣста;

„Живомѣжна вдова безрадостна!

„Коль

ѿстаби свекрова своё оу жалость. Но ѿ
земля мавѣтска съ неѣ заедно ѿиде
во Вилеѣмъ, и за докродѣтель нейна по
совѣтъ Ноомѣны посѣгна за роѣза, съ
когѣто роди ѿвѣда, който стана дѣдъ
на прѣока и црѣ Давѣда. Какѣто дѣма и
ѿвѣстѣ Матѣей: „роѣзъ роди ѿвѣда ѿ
рѣомъ, ѿвѣдъ же роди Іессѣа, Іессѣй же
роди Давѣда Царѣ.“

„КОЛЬ БѢДНА СѦМЪ, АХЪ И ШКАЛННА,
 „ОМЕРЗѢНА, ІОЩЪ И СЛОПОЛЮЧНА.
 „ВЪ КОЕ МѢСТО ЖЕНИХЪ МОЙ ПРЕБЫВА,
 „И ЛЮБЕЗНЫЙ ГДѢ СЕ НАМЕРЯВА!
 „КОЕ СѦМЪ ТИ СЛО АЗЪ СОТВОРИЛА,
 „ИЛИ ЩО СѦМЪ БѢДНА СОГРѢШИЛА,
 „ДА СІ ТОЛКО МЕНЕ СЕ ШРЕКАЛЪ
 „БЕЗЪ ПРИЧИНА ОУВЫ! МѢ ШМРАЗНАЛЪ.
 „И ПОНЕЖЕ ТАКЪ СІ НАМЫСЛИЛЪ,
 „ДА МЪ ШТАВИШЪ, ЗАЩО СІ ПОЛОЖИЛЪ
 „СЕРДЦЕ МОЕ ВЪ ТОЛКО МЪЧЕНІЕ,
 „ДА ДНЕСЬ ПЛАЧЕМЪ ТВОЕ ЛИЦЕНІЕ.
 „ЗАЩО ПОНЕ НѢКО ПИСАНІЕ
 „НЕ ДОПРАТИШЪ СЪ КРАТКО ИЗВѢСТІЕ,
 „ДА ЗНАЕМЕ ГДѢ СЕ НАМЕРЯВАШЪ,
 „И ОУ СТРАНСТВО КАКЪ СѦМЪ ПРЕБЫВАШЪ.
 „И ДА ШВИШЪ ЩО ЦА АЗЪ ДА СТОРИМЪ,
 „И НА КОЖЕ СТРАНА СЕ ПРИБЕРЕМЪ.
 „НО ТЫ ДО КРАЙ СІ МѢ ЗАБОРАВИЛЪ,
 „БЕЗВРЕМЕННУ ОУВЫ! ОУНЕВѢСТИЛЪ.
 „И ТОЛКО СІ НА МЕНЕ СЕ СГНУСИЛЪ,
 „ДА СІ БѢДНЪ И СЪ ЖАЛОСТЬ ШТАВИЛЪ.
 „АКИ БЫ ТИ АЗЪ ПРЕДАТЕЛНИЦА
 „ЗЛОБНА БЫЛА, А НЕ ЗАРЪЧНИЦА.
 „ЗАТО И АЗЪ Ш ДНЕСЬ И ДО КОНЦА,
 „ЦА ДА ГАДАМЪ НА БѢДНА ГОРАНИЦА,
 „КОЖЕ

„Вомъ кога затрѣе своего
 „Сожителя многолюбѣзнаго,
 „Тò не седи вышѣ на зелѣна
 „Млада вѣтва, и кома ѣ цвѣтна.
 „Нитò чиста вода она пѣе,
 „Но все плаче свое нещастіе.
 „И нѣма ни єдинъ радость,
 „Догдѣ сама не оумре ѿ жалость.
 „Такъ и азъ съпрѣжница вѣдна,
 „Ща да плачемъ оубы! вѣтавлена.
 „Сердце мое ѿ сего до вѣка,
 „Нек' се стори ѿ слѣзъ мѣтна рѣка.
 „И тогава ѿ скорѣхъ єда оумремъ
 „И нещастный животъ мой скончаемъ.“
 Всѣмъ ѡбачѣ на това глѣдаше,
 Но съ терпѣніе все покрѣждаваше.
 Чѣсто дѣламы воспоминаваше
 Вѣски, гдѣ Христосъ дѣлаше:
 „Той ѣ всекій недостойнъ мене,
 „Който любви Отца паче мене,
 „Или матери, дѣты и сродники,
 „И прочіа ближніа кровники.“
 За чò противъ любови си тѣлесна,
 Той положи друга вѣжественна.
 Къ родителимъ не бѣ немилостию:
 Нампаче бѣ спсѣ погубившихъ,

Комѣто се мо́леще ѿ се́раца,

Да мѣ даде́ претерпѣ́тъ до ко́нца.

Мо́лешесе ѿ за ро́дители,

И невѣ́стѣ, да не ѿ печа́ли

Безвре́меннѣ ѿ напра́снѣ оумра́тъ,

Но да въ ко́нцѣ ѿ О́ни претерпа́тъ.

Та́къ стѣ́й въ до́мѣ О́тческомѣ

Пребыва́ше ѿ всѣ́хъ невѣ́домѣ.

И живѣ́ше ка́то ни́щѣ ѿ стра́ненѣ,

То́й ко́й бѣ́ше сы́нѣ е́диного́денѣ.

И госпо́динѣ до́мѣ ѿ наслѣ́дникѣ,

Бѣ́ порѣ́ганѣ ѿ раба́въ до́машникѣ.

Не днѣ́и де́сѣтъ, ѿли́ сто ѿ двѣ́ста,

Но всецѣ́лы се́дамна́естѣ ле́тъ.

Съ терпѣ́нїе поживѣ́ прече́днѣй,

Вои́стиннѣ ка́то а́дамантнѣй.

И ко́га бѣ́тъ ѿ то́ль жесто́кагѣ

Въ терпѣ́нїи, житїа́ чѣ́днагѣ,

Восхо́тѣ́лъ ѣ́ да го́ оупо́кой,

И на жи́знь вѣ́чнаѣ прѣста́ви,

Извѣ́стїа́ мѣ́ бѣ́ше де́нь исхо́днѣй,

Вре́ме ѿ ча́съ живо́та послѣ́днѣй.

За́то стѣ́й благода́ри бѣ́га,

И по то́ва са́мѣ́ рече́ на сла́га,

Ко́йто все́гда съ кро́тость мѣ́ сла́жеше́

Да ха́ртїа съ че́рниао до́несѣ́.

И исписа все свое житіе,

И за себе цѣло извѣстіе.

Іош' извѣсти и нѣкаквы тайны,

Що знааха родители сами.

И по кой катѣ да возможатъ

Несмыслииш пакъ да го познаете.

И що бѣше рекалъ на невѣста,

Когда ей далъ съ порфирна завѣса

Помесъ шевитъ и свой перстенъ златный.

Іоше рече: „Азъ въ прелюбізніи

„Родители ѿ гдѣ молимъ,

„И честнѣю невѣстѣ заклінаемъ!

„Да на мене вы не пожалите,

„Ни съ болѣзнь сердца исполните

„За скорѣь що ви азъ до днѣсь сотворишъ,

„И причина за плачъ вамъ подадохъ.

„И ѿставишъ всѣхъ васъ толь напрасно,

„И прелюбихъ невѣдомъ и тайно.

„Защо и азъ многѣ болѣзновахъ

„За скорѣь ваша, и бгѣ се молихъ

„Да вы даде терпѣніе силно,

„И сподоби въ црѣвіе нѣно.

„И надамъ на блговѣрбіе

Хртѣ спаса, какъ ще прошеніе

„Моѣ тепло съ матъ да исполни,

„И на любовъ ваша се преклони.

„Защо и азъ за любовь негова

„Сотворихъ ви жалъ и скорь такую.

„Но подобре творца да послушамъ,

„И на спса своего послѣдвамъ,

„Неже що бы родителей своихъ,

„Съпрѣжницы, и прочихъ любезныхъ.

„И вѣрвамъ, колко въ ѿскореніихъ

„И сердца ви со жалость исполнихъ,

„Толко выше мзда ще да имать.

„Въ воздааніи, и мѣть пріимите.“

Това всичко пощо є исписалъ,

На мѣтва къ БгѸ є припадналъ.

И до конца тепаш се молеше,

И часъ смѣртный со радость чѣкаше.

Во єдинъ день Папа Іннокентій,

Който бѣше Архіепѣкъ римскій,

Дѣлургію стѣю служеше,

Царь Снорій и той предстоѣше,

И прочіи первыхъ Совѣтниковъ,

Вси оу цркви стѣхъ апловъ.

Пощо служехъ БгѸ совершихъ,

Съ жертвенника чѣдныи гласъ слышахъ,

Кой дѣмаше: „Блаже праведніи,

„Оутрждѣни и вбременѣни,

„И азъ да въ въ цртво оупокѣмъ,

„За страданіѣ возмѣздіе стѣримъ.“

То-

Това чѣха всиѣки предстоѣщи,
 Царь и Папа, и що бѣха въ цркви.
 И ѿ страха на земахъ паднаха,
 И, гди помилви, дѣлаха.
 И по това пакъ гласъ рече другий:
 „Къ петокъ оутро ще члвѣкъ Бжїи
 „ѿ своєгѡ тѣла да излезне.
 „Тражїте го да къ Бгѡ припадне,
 „Да принесе за градъ вашъ мѣтвѣ,
 „И за всиѣки смиреннѡю жерть.“
 И прилѣжнѡ вси распытѣваха,
 И по римѡ всекаде тражїха:
 Но никакѡ не можѣ д' испытатъ,
 Ни Бжїа члвѣка наидатъ.
 Затѡ пакѣ дойдохѡ оу црковѣ
 На бдѣнїе въ вечерѣ оу четвѣртокъ,
 Царь и Папа со всиѣко сщїенство,
 И римскагѡ Нарѡда множество.
 И съ пѣнїе всиѣка нощѣ минаха,
 И Бгѡ се оусерднѡ молиха,
 Да ѿмѣ ѿви тогѡ оугѡдника,
 Праведнагѡ Бжїа члвѣка.
 Когѡ бѣше оу петокъ то оутро,
 И стѣи се разлѣчи ѿ тѣло.
 И гласъ въ той часъ ѿ Олтарѣ чѣ се,
 И народѡ такѡ извѣстисе:

„По-

„Потражите въ домъ Вѣфиміана ;

„Члвѣка Бжїа избранна.“

Обратїсе Царь Вѣфиміанъ

Совѣтникъ своемъ первомъ ;

И мѣ рече : „Защо́ то́лко тайно́ ,

„Сокровище твоѧ многоцѣнно

„Въ домъ держишъ , и ѿ насъ сокрывашъ ;

„И кѣгда ты таковъ покрывашъ ;“

Отвори Царю Вѣфиміанъ :

„Живъ Бгъ гдѣ ! азъ за твоѧ не знамъ ;

„Но да идемъ домъ да попытамъ ,

„Желаемо еда́ азъ испытамъ.“

И ѡтиде оу свою палату ,

Да пригото́ви Царѧ и Папѧ ;

Сщїенники и Болѣри мѣсто ,

По званїе и по достоинство .

Вѣфиміанъ попыта е́дногѧ

О́у слѣгъ въ домъ цю́ има перваго :

Да ли знае въ него́ва дружина́ ;

Человѣка нѣкого праведна ;

Кѡй нѣкомъ добродѣтель има ,

И творилъ вы дѣла бгѡугодна .

Но той рече : „Живъ гдѣ и Бгъ мой ,

„Азъ не познахъ да к' имало нѣкой .

„Всѣ съ чужди ѿ житїе добро ,

„Ющ' подалекъ ѿ бгѡугодно .“

Царь

арь и Папа по томъ изволиха;

И со много народа поидоха
а посѣтатъ домъ Вуфиміана,

Кой излезна самъ на срѣща ниѣхъ
о вси свои слуги и домашни;

Со нандиамъ и свѣщамъ прекрасны:
и съпрѣга ерѣ Аглаида

и Когѣ матѣкъ виде оу палата;
и тѣбаше коѣ е причина.

И рече ей еди́на рабина:
Царь и Папа и всичко сщѣство;

„Собрахасе съ народа множество;
да оу домъ тражатъ челоуѣка,

„По гласъ който бѣха чули въ црква.“
Алаида на дѣло глѣдаше;

И многоу се на това чюдеше.
невѣста и она стоѣше;

И на царскій приходъ се дивеше:
думаше: „Що е това дѣло;

„Да се толко народа сокрало!“
арь и Папа по това влезнаха

въ домъ, и съ князи палатни що бѣха:
рабъ оный що оуставленъ бѣше

На Алаиди да слагѣва, рече:
Господине! (на Вуфиміана,)

„Имаѣхъ да ти речѣмъ вещь еди́на,

„Да не буде той чавѣкъ Бжій,
 „Кому рабъ твой то́лко време служи,
 „Съный нищій, защо дѣла дивна
 „Видѣхъ въ негѣ и бѣогѣодна;
 „Всѣ седмица оу постѣ пребываше,
 „И въ недѣла оу црковь ходеше,
 „И стѣхъ се тайнѣ причащаше:
 „Въ день той хлѣба и воды бзымаше.
 „И истіе що мѣ азъ подавахъ
 „Оу трапѣза, то го всегда глѣдахъ,
 „Какъ на нищы съ рѣка раздаваше,
 „Сиромѣты и бѣдны хранеше.
 „Іоу? всѣкога безъ сонѣ пребываше,
 „На мѣтва по всѣ ношь стоѣше.
 „Подивно ѣ що вѣсичко терпѣше,
 „И догады со кротость сносѣше,
 „Що мѣ слѣги наші неразѣмніи
 „Всѣ творѣха съ многи оукорѣзны.
 „Бѣаха го и зашавѣха,
 „И съ помыи чѣстѣ помывахъ,
 „Да го стѣратѣ да ѣмѣ се разсѣрди:
 „Но онѣ все то съ терпѣніе покѣди.
 „И радостнѣ вѣсичко прѣимаше,
 „Іоу? за това бѣа восхвалѣше.“
 Вѣфиміанѣ пощо разѣмѣлъ ѣ
 Вѣсичко това, въ кѣліа пошѣлъ ѣ,

И на прозоръ онъ трипѣтъ выкнѣ го,
 Но никаковъ гласъ не чѣ ѿ негѣ.
 Затѣ влѣзна внѣтръ оу кѣліа,
 И стѣго видѣ Алѣѣа,
 Кѣнто мѣртвѣ на землѣ лежѣше:
 Но лицѣ мѣ покрывѣно бѣше.
 И хартіа написана свѣта
 Онъ держѣше крѣпкѣ оу десниці.
 Взе мѣ оубрѣсѣ вѣфиміанѣ сѣ лицѣ,
 Кѣѣ свѣтна слѣбнѣ кѣтѣ сѣнцѣ.
 И по товѣ и ѿзрѣка щѣше
 Да мѣ полѣгкѣ хартіа ѿвлечѣ,
 И да видѣ шѣ ѣ написано,
 Но Алѣѣа держѣше ю тѣлнѣ.
 Вѣфиміанѣ за товѣ вѣнасе
 Кѣ царю, Папы, и тѣкѣ дѣмашѣ:
 „Намѣрихѣмѣ кѣгѣтѣ тражихѣмѣ;
 „Но оумрѣлѣ ѣ, и кѣснѣ разѣбрѣхѣмѣ.
 „Лицѣ своѣ покрѣто ѣмашѣ,
 „Кѣгѣ ѿкрыхѣмѣ аггласки свѣтѣше.
 „Вѣ десниці мѣ азѣ хартіа видѣхѣ,
 „Но да вѣземѣмѣ не сѣ оудѣстѣнхѣ.“
 Царѣ и Папа тогѣва вѣстѣнахѣ,
 И прѣкрасѣнѣ ѣдрѣ оугѣтѣвѣхѣ,
 На кѣѣ свѣто тѣло положѣхѣ,
 И оу двѣрѣ го чѣстнѣ ѿзнѣсохѣ.

И по това самъ царь съ Іерарха,
Свѣты мѡщы чѣстны целѣваха.

И паднаха сами на колѣна,
И рекоха со дѣма смиренна:

„Рече Хрѣтовъ! тебѣ се молиме;

„Вѣжда ни любовъ нѣ тебѣ шѡ имаме;

„И подай ни изъ рѣка хартіа,

„Да разберемъ въ неѣ писаннаѣ;

„И житіѣ твоѣ да видиме,

И самъ кой си да те познаѣме.

„Послѣшай ны члѣвче Бжїи!

„И испѡлни съ радѡсть дѣшы нашы.

„И ако сме съ дѣло и грѣшницы,

„Но народа днѣсь сме началници,

„И зъ съ Бжїѣмъ мѣть кесарь римекїи,

„Съ менѣ Папа рече Хрѣта вѣли.“

Пошѡ това со слѣзы рекоха,

Ѣ старѡ хартіа прїѡха.

Царь и Папа со радѡсть ю взѣха;

И тїю да читѣ дадоха.

И тїи вѣ книгѣ цѣркве хранитѣль

Въ старомъ римѣ прѣхвалныхъ ѡплѣ.

И по това пошѡ всенарѡднѡ

Оумолчаха, взѣ да читѣ ѡвнѡ.

Когѡ дойде до ѡнагѡ мѣста,

Гдѣ за ѡтца, майка и невѣста

БѢ писано, за по́лсз ѿ пѣрстенз,
 Оу́ черто́га що́ дѣлз бѣше златенз .
 На невѣста ез завѣса порфѣрна,
 Когѧ възвѣчерь ѿ до́ма побѣгна,
 Познѧ о́тецз вѣфиміѧнз сы́на
 ѿлѣ́зѧ своего́ любе́зна,
 Запла́каше ѿ жа́лостѣ прегорѣшъ,
 Разра́ дрѣхи ѿ па́днѧ на него́,
 И оу́ прѣси са́мз себѣ бѣше,
 Катѧ рѣка́ слѣзы проли́ваше,
 И дѣмаше: „Оу́вы мнѣ ѿ ча́до,
 „Сладчайшаѧ възста́ростѣ наде́ждо!
 „Защѧ си ни то́лко мѣ́ченіе
 „Ты причини́лз, ез то́лко стѣна́нїе;
 „Го́ре днѣсь мнѣ ѿ ѿка́жннѧмъ,
 „И оу́тѣ́хи во вѣ́кз ли́шеннѧмъ!
 „Защѧ ча́до то́лко ѿско́рѣлз си
 „Роді́тели, ѿ прѣшгорчи́лз си;
 „То́лко го́динз ча́до ви́дѣлси ме,
 „Вседомѡ́внѧ кѧ́кз чѣ́рно но́сима
 „Зара́дѣ тебѣ, ѿ прѣдо́злю́бленне
 „ѿлѣ́зѣ, сы́не вѣжда́е́нне!
 „Щѧ по́напредз се́га ѿ́зз да стрѣ́вамъ,
 „Да ѧ́ смѣ́рть вѣ́днѧй да ти ѿпла́кѣ́вамъ,
 „Или́ да се оу́вы! возра́дѣ́вамъ,
 „Щѧ те вѣ́днѧй ѿ́зз днѣсь на́мѣ́рѣ́вамъ!“

Аглада чѣ Вѣфиміана

Гдѣ плачеше, и разбѣра причина,
Какъ ѣ Оный шѣ ѣ оумрѣлѣ странный,
Самъ Илѣѣи сынъ нѣинъ возлюбленный.

Въ той часъ двѣри самѣ ги ѡтвѣра,

И излѣза ѡ своѣ камара,

Бѣзъ покрѣва къ Нарѣдѣ тичеше,

И ѡдѣды своѣ раздѣраше.

И дѣмаше къ мнѣжествѣ народа:

„Пѣстите мѣ, ѡ любѣма чѣда!

„Пѣстите мѣ и дѣйте ми мѣсто,

„Да ѣзъ вѣдимъ прѣлюбѣзно чѣдо!

„Дѣнде мѣсто за щедрѣты Бжѣи,

„До моеѣ да дѣйдемъ надѣжды!

„Пѣстите мѣ ѡ въ хрѣтолюбцы,

„Дѣйте мѣсто и въ сѣѣнницы!

„Да цѣлѣвамъ моѣ рождѣнѣе,

„И поздравимъ тѣло прѣчѣтнѣе

„Вѣнорѣдна и прѣвожделѣнна,

„Свѣтъ и слѣдѣсть, сына прѣлюбѣзна.“

И невѣста по неѣ идеше,

И мнѣжество народа мѣлеше,

Да пѣтъ стѣратъ да мѣжатъ да минатъ,

И до моѣи стѣгѣ достигнатъ.

Пошѣ дѣйде мѣйка Аглада;

На стѣгѣ моѣцы Она пѣда.

И МАТЕРСКИ СЪ ПЛАЧЪ ГИ ШЕЕМАШЕ,

ЦЕЛОВАШЕ, И ЖАЛНУ ДЪМАМЕ:

„ОУВЪ ЧАДО, И СЫНЕ СЛАДЧАЙШИ!

„О НАДЕЖДО! ЩО ТАКЪ СТОРИЛСИ;

„ДУША ТВОЯ КАКОВА Ё БЫЛА,

„ДА Ё ТОЛКО СТРАДАНИЕ ТЕРПИЛА;

„КАКЪ СИ МОГАЛЪ ВСЕКИ ДЕНЬ ДА СЛЫШАШЪ

„ПЛАЧЪ ЗА ТЕБЕ, И СЪ КРОТОСТЬ ДА ГЛѢДАШЪ

„ДА ПЛАЧЕМО, И НЕСИ ПОЖАЛИЛЪ

„НАСЪ Ш ЧАДО, НИТО НЫ ОУТѢШИЛЪ;

„О ЧУДАГО ТЕРПѢНІА ЧАДО,

„ЛЮБЕЗНАА ОУВЪ МНѢ ШРАДО!

„КАКЪ ТОЛКО ГОДИНЫ ТЕРПѢЛСИ,

„И Ш РАБШЪ ДОСАДЫ СНОСИЛСИ!

„ЗАЩО ЧАДО ТЫ НЕСИ ШВИЛЪ МИ,

„ДА И МОИ ПРЕСТАНАТЪ КОЛѢЗНЫ.“

И ПО НЕА ДОЙДЕ И НЕВѢСТА,

ВДАВА МИНА Ш ТОЛКО МНОЖЕСТВА.

КОГА ПОЧНА И ОНА ДА ПЛАЧЕ,

И КОЛѢЗНЬ СЕРДЦА ДА ИЗРИЧЕ,

ЗАПЛАКАХА ВСИЧКИ ЧЕЛОВѢЦЫ,

КОГА РЕЧЕ: „ОУВЪ СЪПРЪЖНИЦЫ!

„КОА ГОДИНЪ ТРІЕСТЬ И ЧЕТЫРИ

„ДРЕХИ НОСИМЪ ПЛАЧЕВНЫ И ЧЕРНЫ.

„О ГОРЛИЦЕ ПУСТЫНОЛЮБНАА,

„АЛѢНЕ СЛАВО ЛЮБЕЗНАА!

„Защо си ме тоакъ заборавилъ,
 „И до конца оужасно вѣстивилъ;
 „Коѣ зло ти азъ еѣдна годѣлахъ,
 „Или коѣ лѣкаство показавъ;
 „Только годинъ плачъ и вѣнь чѣла си,
 „Мой прегорѣи, и пакъ хотѣлъ неси
 „Да се мѣишъ да знамъ, ѡ нещастна!
 „И престанемъ ѡ плачъ ѡкалина.
 „И не бы ти съ нищо препатила,
 „Ни житіе твоѣ вѣсѣдала.
 „Но паче бы сама изволила,
 „Да бы тебе во все подражала.
 „Що понапредъ да днѣсь ѡплакивамъ,
 „И що въ сердцѣ сегѣ да вѣстивамъ!
 „Да ли що самъ азъ днѣсь намерила
 „Алѣѣя жениха любима.
 „Или що се сегѣ разлѣчивамъ,
 „И безъ тебе до смѣрти ѡставамъ.
 „Только време азъ чѣкахъ да доидеши,
 „Но днѣсь видѣхъ такоѣ не мислѣхъ.
 „О! днѣсь станахъ аженевѣста,
 „Невѣстна вѣдѣ нещастна.
 „Днѣсь посѣгнахъ, и днѣсь вѣдѣ станахъ,
 „Днѣсь ползчихъ и днѣсь пакъ изгнѣхъ.
 „Днѣсь возлюбихъ, но до смѣрти плачемъ,
 „Догадѣ еѣдна ѡ жалость не оумремъ.

- „Ѧ ты нѣо, воздѣхъ ѿ ты зѣмле!
 „Ѧ пернатъ птицы ѿ зѣле!
 „Жалость моя, скорѣ ѿ печаль вѣште,
 „И да плачемъ жѣрѣтво помозите.
 „Ѧ въ морѣ, ѿ вси испѣнницы!
 „Скверѣте ѿ вси каменны!
 „И на глава моя вы изайте
 „Стрѣи ваши, или позаймите
 „Тѣлко вода днѣсь на мои ѡчи,
 „Да азъ еѣдна пѣвыше ѿ трѣчи,
 „Слѣзе множество мѣжемъ да полѣчимъ,
 „Да щастѣе злополѣчно плачемъ.
 „Ѧ любѣзныи чѣдныи Гожиѣлю,
 „Илѣѣе оуневѣститѣлю!
 „Ако да бы кѣмо ми възможно
 „Да извадимъ гѣрдце мое еѣдно,
 „Ѧ! тогава любовь ты позналъ бы,
 „Кѣмъ имамъ зарада тебѣ въ скорѣи.
 „Нитѣ бы азъ трѣбовала хлѣзы
 „Въ свидѣѣтельство за мои коѣѣзны!
 „Ѧ Хрѣте мой ѿ еѣте сладчайшій!
 „Мѣдимѣте, ты же днѣсь оуслыши.
 „И печальнѣ бѣзми дѣшѣ мою,
 „И съ жѣмѣхѣмъ моимъ зѣчиннѣ ю,
 „Да заѣднѣ тебѣ прославимъ,
 „Предъ прѣстоѣмъ ти те поклѣнимъ!“

То-

Товà когà невѣста дѣмаше,
 Всѣ мнѡжество наро́да пла́каше,
 Сз родители и́ нѣхны сродни́цы,
 Іош' и́ сз про́чы дръзи сз лю́бѣзницы.
 Кои́хз є́двà сз сѣла принѣди́ха,
 Тѣ ѿ мо́щей ма́лкѡ ѡтѣпнѣ́ха.
 И по товà рѣко́ха да взѣматз
 Сдрз сз мо́щы, и́ да гѣ по́ложатз
 На сре́дз гра́да, катѡ да целѣ́ватз
 Всѣ, и́ грѣхѡ́вз про́щеніе прѣ́иматз.
 И рѣко́ха: „Ѣто на́мери́хмє,
 „Щѡ то сз лю́бовь и́ вѣ́ра и́ска́хмє!“
 И стече́се всѣ́хнѣй наро́дз рѣ́мскѣй,
 И стáгѡ целѣ́вахà мо́щы.
 Тàмз и́зра́дна чѣдєсà стàнàхà,
 Недѣ́жнѣи сє мнѡ́ги и́сцѣ́лѣ́хà.
 Кои́ бѣ́хà нѣ́ми про́дѣ́махà,
 Кои́ слѣ́пи дивнѡ про́глѣ́дахà.
 Прока́жени всѣ́ сє ѡчи́стихà,
 И щѡ бѣ́хà вѣ́сни и́сцѣ́лѣ́хà.
 Вѣ́єка бѡ́лєсть оу́ наро́дз щѡ бѣ́ше,
 Немѣ́дленнѡ ѿ тàмз ѡбѣ́гвашє.
 И нѣмо́щнѣи мнѡ́ги востàнàхà
 Вх тѡй чàсз когà мо́щы целѣ́вахà.
 Цàрь и́ Па́па чѣдєсà вѣ́дєхà,
 И зà товà бѣ́гà про́сла́ви́хà.

Іош'

ѡмъ' возрастѣ благоговѣніе

Бѣз сердца нѣхны, и со смиреніе
Зѣха Одрѣ самн да гò нòсатѣ,

И оу црковь съ моушы го донесатѣ.
А с' и Ѡни до тѣла прикоснатѣ,

И ѡ моушѣй стѣгѡ ѡсвѣтатѣ.
Однѣли съ слѣзы послѣдваха,

И съ невѣста до црква пратѣха.
О народа бесмѣ много бѣше,

И бѣз стòмѡ всѣкѣй желѣеше
А пристѣпн, и да се прикосне

И сотвори своѣ говѣніе.

ѡ толко много оутѣсненіе,

И народно без числа стицаніе
Арь и Папа не можѣ да хòдатѣ,

Нитò Одрѣ ѡ множества нòсатѣ.
Атò рече царь на слѡгн: Вѣжте!

„Злато, сребро оу народѣ фргайте,
Да ѡ Одрѣ нѣкак' поѡстѣпатѣ,

„И до црква мѣсто да нѣ стòратѣ.“
О толь много говѣніе бѣше,

Да на злато нѣкой не глѣдаше.
Еланіе всѣ єдно ймаха,

Члѣтка да вѣдатѣ Бжѣа,
До моушѣй глѣдаха да дойдатѣ,

Бда тѣло чтнòе целѣватѣ.

И тогѣва самъ Папа молеши,
 И на народъ со кротость дѣлаше
 Да ѿступатъ, да до црква дойдатъ,
 И какъ мѡщы не щѣ да погрѣбатъ,
 Но щѣ чѣкатъ догдѣ вси целѣватъ,
 И конѣчнѡ ѿ нихъ се ѡсвѣтатъ.
 И едѣва ги такъ оубѣщаха
 Тѣ до црква пѣтъ пространъ сториѣ.
 И вносѡха стѣ мѡщы въ црковъ
 Соборнаа стѣхъ аплѡвѣ.
 И лежѡха тамъ непогребѣни
 Всѣ седмица, да вси православни
 Въ црковъ ходатъ, и да се покланѣтъ,
 И съ вѣрою да се прикасѣватъ.
 И седѣха всѣхъ тѣ седмица
 Родители и со зарѣчница,
 Тамъ при чтѣнѣ мѡщы безъ ѣстїе,
 Съ плачѣ оумилный и воздыханїе.
 Царь повелѣ ковчѣгъ ѿ смарагда
 И мрамора заради погребѣ
 Да оустроѣтъ, и да го позлатятъ,
 Гдѣ щѣ мѡщы стагѡ да вложатъ.
 Но седмица паки се собраха,
 И съ торжество мѡщы положиха
 Въ ковчѣгъ славнѡ, и а҃гїе мѣро
 Со мѡщѣй ѣстѣе бл҃говѣнно.

і, нѣмощні кої прѣжде бѣха,
 Пошò съ мѣро се помазѣваха,
 тої часъ всічки цѣлѣхъ прїимѣха,
 И сердечнѣ Бѣга прославляха.

ѣдїе Бжїї оугòднїче!

Моли Бѣга за насъ праведнїче.
 мѣ славу въ трїцѣ приносимъ
 Оцѣ, снѣ, съ дхòмъ животворнымъ
 во вѣки, Аминь.

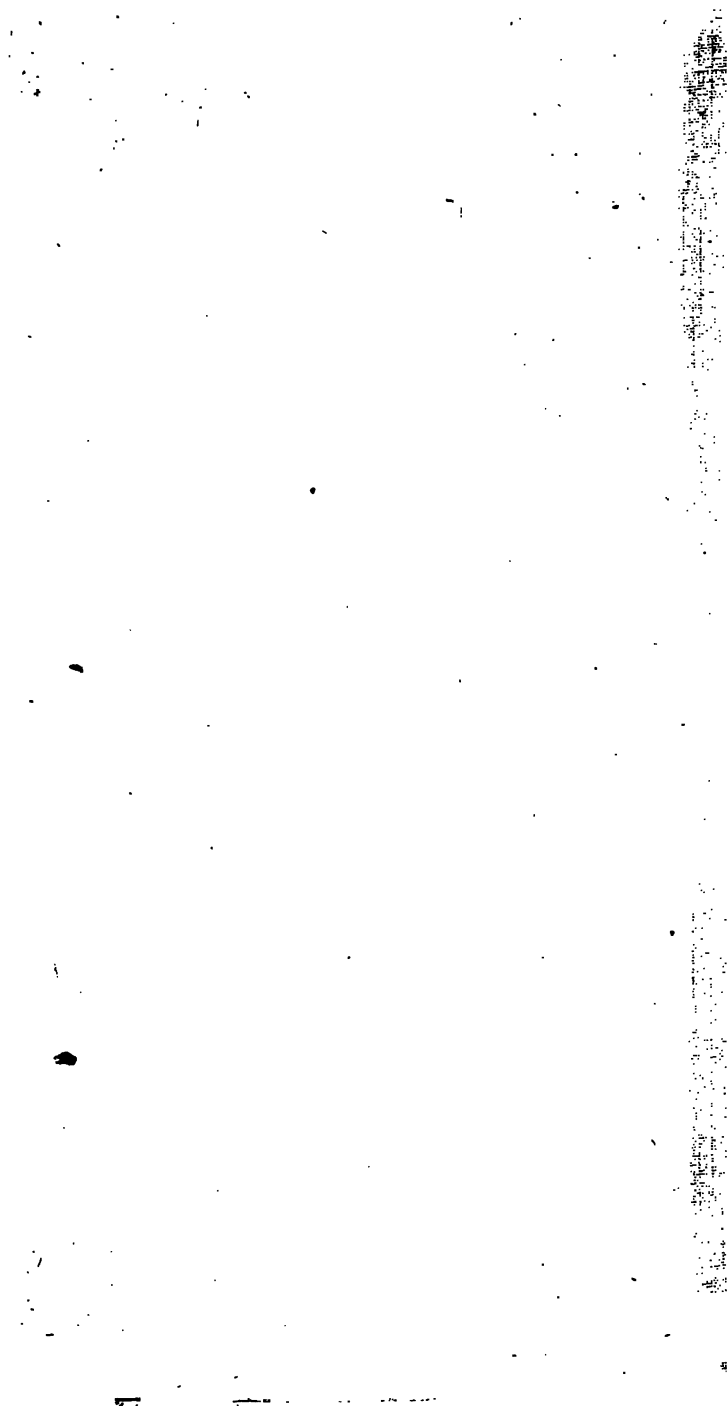
П Р И М Ъ Ч А Н І Я.

Мѣстоименныя частицы тѣ, то, койхъ Болгари въ единственномъ, и тѣ, тѣ, въ множественномъ числѣ послѣ именъ существительныхъ и прилагательныхъ произносятъ каквѣто: Слѣва, морѣто, мощыте, чѣдѣта, доброто, вѣдныте и пр. со всѣмъ изуставихъ. Защо ни единъ славенскій народъ ихъ послѣ именъ употреблява, сирѣчь ни Русси, ни Серби, ни Дѣхи, ни Чѣхи и пр. Защо бы ги пакъ Болгари употребляли, когда ѡзыкъ не украшаютъ но паче погрозенъ стрѣватъ; зато ѡзъ ги за непотрѣбни сдѣихъ, и всекаде писяхъ: Слѣва, морѣ, чѣдѣта, добро, вѣдны и прочее. Свѣдѣе то ва все когда добѣме Болгарска Грамматика ще да се исправи, и ѡзыкъ украси. А когда ще да бѣде не знамъ, но време треба да покаже, имали Болгаріа достойныхъ сынѣвъ и родолѣбцевъ.

Погрѣшки,

лимъ да благоразѹмни читатели всѣкѣи
оѹ своѣ книга испрѣватъ.

страна рѣдъ,		вмѣсто	читѣте.
4.	18.	коѣ ѣ	— коѡ ѣ
5.	11.	ѣзыка	— ѡзыка
20.	10.	ѡлѣѣѣѣ	— ѡлѣѣѣѣ
34.	15.	тѡѣ	— тѡѣ
—	25.	прѣѣѣѣѣ	— прѣѣѣѣѣ
39.	8.	Оѹдомѡшните	Оѹдомѡшни.
40.	7.	невѣѣѣѣѣ	— невѣѣѣѣѣ.

PQ 1425 .A5 .03 C.1
Zhitie stago Alezia, chlvieka
Stanford University Libraries

3 6105 036 685 951

PQ
1425
.A5.03

Stanford University Libraries
Stanford, California

Return this book on or before date due.

--	--	--

